

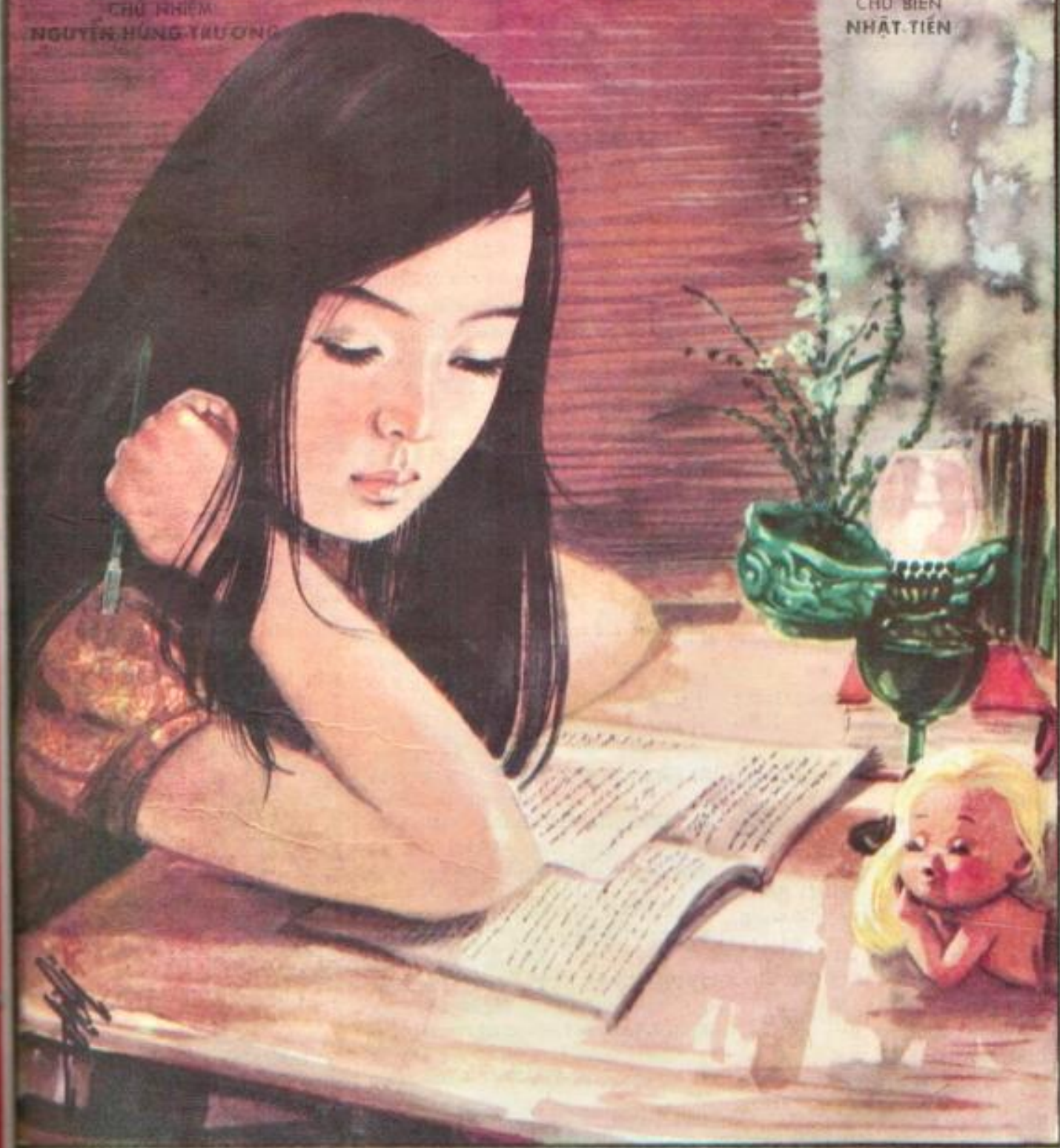
TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

thiếu nhi

CHỦ NHIỆM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

Trước khi chê người hãy tự xét mình

DIDEROT

97

Kính gửi quý thân hữu mà tòa soạn gửi báo biểu

Vì một sự sơ xuất, nhân viên điều hành thuộc ban quản lý đã bỏ lộn phiếu mua báo dài hạn vào bao thư gửi biểu quý vị số 96.

Xin quý vị hiểu cho rằng đây là sự nhầm lẫn của nhân viên, mà đừng nghĩ là ban quản lý đã có ý gì khi gửi phiếu tới quý vị như vậy.

Trân trọng cảm tạ quý vị.

TIN SINH HOẠT TẠI TÒA SOẠN

Sáng chủ nhật 8-7-73, tòa soạn tạm nghỉ một buổi sinh hoạt. Vậy hẹn tái ngộ với các em vào sáng chủ nhật 15-7-73.

Riêng các em trong ban điều hành Trung Ương và các đại diện trường chi nhánh nào có thể về được, hãy tới dự buổi họp đầu tháng để nhận công tác soạn thảo chương trình sinh hoạt toàn quốc.

Buổi hội thảo sẽ bắt đầu từ 10 giờ tới 12 giờ ngày 8-7-73.

TIN VỀ CUỘC THI BÍCH BÁO

Ngày 15-7-73 là hết hạn nhận bích báo gửi về dự thi. Mong các em gửi ngay về tòa soạn cho khỏi trễ.

TIN QUẢNG TÍN

Sau một thời gian gián đoạn, Chi nhánh GDTN Quảng Tin bắt đầu sinh hoạt trở lại vào lúc 8 giờ sáng ngày 15-7-73 (chúa nhật) tại trường Trung học Trần Cao Văn Tam Kỳ.

Rất mong các bạn đến chung vui Một ngày đẹp nhất đang chờ các bạn.

Thay mặt ban đại diện
chi nhánh GDTN Quảng Tin
LƯƠNG VĂN BÌNH

ĐẠI CHỈ CÁC CHI NHÁNH

— QUẢNG NGÃI:

Xuân Anh: 91 Quang Trung Quảng Ngãi.

— TAM KỶ:

Lương Văn Bình 511 Phan Chu Trinh Tam Kỳ Quảng Tin

— HIẾU THIÊN:

Mai Thị Mọn B1/2 Trâm Vàng Hiếu Thiên Tây Ninh.

— GÒ CÔNG:

Trần Hiếu Liền P113/2 Huyện Ngươn Gò Công.

— CẦN THƠ:

Ngô Ngọc Nguyên 38 Phan Đình Phùng Cần Thơ.

— ĐÀ NẴNG:

Mừng Hoàng Vu 123 Hoàng Diệu Đà Nẵng.

— NHA TRANG:

Lê Thị Kim Thu 80 Yersin Nha Trang.

— BIÊN HÒA:

Nguyễn Thụy Phương 189/50 Phan Đình Phùng Biên Hòa.

— ĐÀ LẠT:

Phù chí Hoàng 69 Duy Tân Đà Lạt.

— GIA ĐỊNH:

Nguyễn Thị Nha Trang 21 Nguyễn Văn Thành Gia Định.

— BAN MÊ THUẬT:

Trúc Khanh 17-19 Tôn Thất Thuyết Ban Mê Thuột.

— HUẾ:

Trần Hữu Lập 124 Võ Tánh Huế.

— MỸ THO:

Kim Loan 319 Đinh Bộ Lĩnh Mỹ Tho.

•

TRẢ LỜI ĐÓ VUI SỐ 95

— Nếu đồng hồ của A chạy nhanh hơn đồng hồ mẫu mỗi giờ 2 giây rưỡi và đồng hồ của B chạy chậm hơn đồng hồ mẫu mỗi giờ 2 giây rưỡi thì cứ mỗi giờ đồng hồ của A sẽ chạy nhanh hơn của B 5 giây.

— Ta lại biết rằng đồng hồ của A sẽ trùng giờ với đồng hồ của B khi nó chạy nhanh hơn đồng hồ của B một vòng hay 12 giờ (12 giờ = 360 giây $\times$ 12 = 43.200 giây).

Ta có: Đồng hồ của A sẽ đuổi kịp đồng hồ của B trong:

$$1 \text{ giờ} \times \frac{43.200}{5} = 8.640 \text{ giờ}$$

$$\text{và } 8.640 \text{ giờ} = 1 \text{ ngày} \times \frac{8.640}{24} = 360 \text{ ngày}$$

Vậy với những điều kiện kể trên, trong 360 ngày nữa đồng hồ của A và của B sẽ chỉ trùng giờ với nhau.

Sau đây là danh sách 10 em được tuyển chọn, mỗi em được tặng 1 tờ T.N. số 98.

- 1) NGÔ ĐÌNH-CHƯƠNG 1031 Chu Văn An Saigon.
- 2) PHAN-QUANG-ĐÀI 18110 Trần Quang Diệu Saigon
- 3) LƯƠNG-KHÁNH-ĐIỂM 1341109/189 Yên Đỗ Saigon 3
- 4) VŨ CAO-THẮNG 361132 Phan Đình Phùng Saigon 3
- 5) LÊ LINH 212 Phan Liêm Saigon 1
- 6) NGUYỄN-VĂN-HÒA 14712 Nguyễn Trường Tộ An Giang
- 7) PHAN-TẤN-ĐẠT H 108110 ấp Long Hoa Xã Long Thành Tây Ninh
- 8) BÙI-VĂN-HẢI 47 Lý Thường Kiệt Vĩnh Long
- 9) PHAN-XUÂN-QUANG 6 Bà Đa Lộc Dalat
- 10) LÊ ANH-TUẤN 1512 hẻm Nguyễn Trãi (Bình Dương).

•

HỘP THƯ

CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Lương Văn Bình, Tam Kỳ: Em thật là chu đáo. Nhiều người có quan niệm là nghệ sĩ thường hay bừa bộn. Nếu họ mà gặp em họ sẽ thấy nhận xét đó sai lầm em nhé.

Em Nguyễn Thị Thu, Mỹ Tho: Chị đã đề dành báo bộ. Em coi cách gửi nơi phần nhân chúng số 96 em nhé.

Em Võ Văn Sơn, Đà Nẵng: «Vui đi nào em Sơn ơi! Hát cho đời thanh tươi. Dù không có bích chương là thôi...» ui da, chú bé bết giết em chưa nào. Tại các em cứ vừa đi bích chương lại bị xé ngay nên em không gửi đi các nơi nữa đó mà em.

Em L.Q.T., Nha Trang: Đừng chơi với người bạn đó nữa. Em đó đang gọi cha em ấy là anh già chứng gia đình em ấy kén giáo dục quá, em chơi với em ấy chị sợ em sẽ bị ảnh hưởng xấu. Em nguyền thề quá đi, em bé của chị!

Em Thu Hà, Bà Quẹo: Phiếu em nộp đã in lại lần thứ 4 ở trang 88 đó em.

Em Thu Trang, Saigon: Vì thể em làm nên không thể dán bích được. Nhưng tòa soạn sẽ xén nhỏ lại gửi em.

Em Trương Ngọc Trang: Chúng em sống trong cộng đồng, vậy chúng em phải làm sao cho mọi người đều cùng thăng tiến. Đừng cực đoan. Nên hòa cả hai quan niệm. Bậc vĩ nhân thì quên mình chỉ làm cho mọi người. Nhưng nếu vừa làm cho mình mà vừa giúp ích mọi người thì cũng tốt rồi em ạ.

Em Võ Văn Lâm, Saigon: Khi em chữ, thợ họ phải cắt vụn tờ báo thành những mảnh nhỏ để chia nhau sắp cho lẹ. Nếu em viết hai mặt, khi cắt, mặt sau sẽ mất hết nên không sắp được. Xứ Monaco là một tiểu quốc ở gần vùng Côte d'Azur nước Pháp không phải là Lục địa.

Em Nguyễn Quang, Phan Rang: Em cho biết số tiền 150 đồng em định mua cuốn gì. Nhớ ghi địa chỉ người nhận em nhé.

Em Nguyễn Thị Hòa, Saigon: Em đem báo đó ra nhà sách Khai Trí để đóng bộ, nghe em.

Em H.T., Biên Hòa: Em hãy cố gắng sống tận tụy và chăm chỉ học, nếu không thể học chữ được thì học lấy một nghề. Với sức học của em mà lại không có nghề chuyên môn thì không thể ra đời được em ạ.

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

THIẾU NHI

Tòa Soạn 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348.

Chủ Nhiệm : NGUYỄN HUNG TRƯỞNG — Chủ Biên : NHẬT TIẾN

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Năm thứ ba—Số 97—Ra ngày 8-7-1973

Giá : 60 đ

MỤC LỤC

● Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn Hùng
Trương 1 ● Thắc mắc của em Bách
Khoa phụ trách 2 ● Truyện ngắn :
Ân ước của Huỳnh Chấn 3 ● Bút ký :
Bảo thuế và Độc Giả của Trần Quát
13 ● Phóng sự : Buổi họp mặt Hè
ở giữa Gia Định T.N. Trung Ương
và Chi Nhánh Gia Định, Q 8, Biên
Hòa của Mai Hoat 26 ● Cuộc thi
sóng tác : Những giờ học cũ của
Đặng Khoa 20 ● Bướm trong vườn
19 ● Sự tìm, tìm hiểu : Cự già
gân của Đặng Hoàng 7 — Hoa bằng
Thủy Tinh của Nguyễn Hùng Trác
10 — Sông Nile của Phạm thị Khanh
22 ● Giải trí : Ô chữ mùa Hạ của
Táo Lam 9 — Đồ vui hàng tuần
9 ● Áo thuật : Cái khăn có ma lực
của Áo thuật Gia Kassagi 8 ● Tranh
Phim : Giấc mơ của Misa của Walt
Disney 15 — Cùng đi với Tử Thần
của Nguyễn Tài 24 ● Vườn hồng :
Đề yêu dơi của Đỗ phương Khanh 16
— Tay Ngọc bếp hồng : Kem làm bằng
lòng trắng trứng gà 17 — Nghệ thuật
cắm hoa 17 — Thực đơn kiêu ước
18 — Mỗi tuần vài chữ 18 — Mẫu
chêu của Vi Vi 17 ● Truyện dài :
Đời bạn giang hồ của Phan Khương
Thái 30 — Dấu Tử Thần của Conan
Doyle — Thu An dịch 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI
BÊN ĐÈN

Các em thân mến,

Trong việc giao thiệp hàng ngày, đôi khi các em gặp một số người có thói quen đùng ai và lúc nào cũng chỉ trích.

Những người này lúc nào cũng không bằng lòng, người ta gọi họ là những người chung thân bất mãn. Lúc nào họ cũng nhìn thấy khía cạnh xấu xa của những vật hoặc những người xung quanh họ.

Gặp trời mưa, họ than : xừ gì mà trời mưa u ám tối ngày. Nhưng trời nắng tươi đẹp cũng không tránh khỏi lời chỉ trích của hạng người này : Trời gì nắng hoai, nực nội muốn chết.

Gặp người cao lớn, họ phê bình ngay : con người gì mà cao lên bêu xuống đuột như cây tre. Người dáng thấp bị họ chế là lùn xẹt, thiếu thước tấc. Gặp người tầm vóc trung bình, họ cho là đây là hạng người tầm thường, không cao vọng.

Họ có thói quen hễ gặp ai dù là lần đầu, là họ tìm những thói hư tật xấu của người ta để chỉ trích. Họ khinh bỉ và coi thường mọi người xung quanh mặc dù họ không hơn gì những người này.

Điều chắc chắn là hạng người này không khen ai bao giờ. Họ tiếc từ lời khen cũng như người hà tiện không bao giờ dám tiêu tiền.

Lời chỉ trích hay trách móc thường hay va chạm đến lòng tự ái của người khác và thường gây ra thù oán.

Chắc các em cũng đồng ý với chúng tôi là không ai ưa hạng người ham chỉ trích này.

Trong cảnh vật đầy hoa tươi cỏ lạ, cây trái xum xuê, hạng người chung thân bất mãn này chỉ nhìn xuống gốc cây, chỉ thấy toàn phân và rác.

Các em có lẽ cũng thắc mắc tại sao có số người có hành động như vậy, lúc nào cũng có thái độ lạnh lùng, mỉa mai, khinh bỉ, thường hay phán đoán người khác một cách khắt khe.

Có gì lạ đâu! Một khi chúng mình có tính ích kỷ, tự phụ, bi quan, cho mình là nhất, thì chúng mình trở nên mù quáng không còn nhìn thấy cái hay, cái đẹp của người khác.

Nhà ngụ ngôn La Fontaine cho rằng mỗi người trong chúng ta đều có mang hai cái túi : túi đằng sau chứa những tính xấu của chúng ta và túi phía trước đựng những tính xấu của kẻ khác. Chúng ta thường hay nhìn ở phía trước, vì vậy mà chúng ta chỉ thấy những tính xấu của kẻ khác mà thôi.

Các em thân mến,

Đùng ai, lúc nào cũng chỉ trích là điều mà các em nên tránh, nếu các em muốn được mọi người mến yêu.

Trong khi phán đoán việc gì, các em nên đặt mình vào địa vị người khác, như vậy các em trở nên sáng suốt và có thể nhận xét khách quan và chính xác hơn.

Các em nên tránh đừng chỉ trích hay trách móc bằng lời nói hay thư từ và phán xét mọi việc với tâm lòng rộng rãi, các em chắc chắn sẽ được mọi người quý mến.

Thân mến chào các em
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

THÁC MẮC CỦA EM

PHÓNG VIÊN CHIẾN TRƯỜNG

HỎI: Đi phóng viên chiến trường có cần những điều kiện gì không? Làm sao mình có thể lấy được thẻ báo chí?

THUYỀN MƠ

ĐÁP: Muốn làm phóng sự chiến trường cháu nên nhờ sự sắp xếp của Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị. Trước hết cháu phải xin một giấy giới thiệu của Chủ Nhiệm một tờ báo (thường là nhật báo). Sau đó cháu liên lạc với Cục Tâm Lý Chiến thuộc Tổng Cục Chiến Tranh Chính trị số 2 đường Hồng Thập Tự Sài Gòn. Ở đây sẽ sắp xếp thời gian, nơi chốn mà cháu có thể tới. Sau đó cháu sẽ được cấp một giấy phép ghi ngày đi, đơn vị sẽ tới, phương tiện chuyên vận v.v... Giấy phép này cũng được gửi tới đơn vị liên hệ để thông báo trước hầu sắp xếp phương tiện và cử người hướng dẫn khi phóng viên tới.

Muốn có thẻ báo chí, cháu phải làm việc thường xuyên tại một tờ báo và gia nhập nghiệp đoàn ký giả.

QUAY RONÉO

HỎI: Cháu muốn quay một số nhạc (quay tay) nhưng đã lâu rồi cách mà

chữ vẫn không được rõ cho lắm. Cháu đã hỏi nhiều người nhưng vẫn không được như ý. Vậy cháu có thể trình bày rõ ràng phương pháp cùng kinh nghiệm để cháu thành công được không?

LAGI
(Bình Tuy)

ĐÁP: Chữ hay hình vẽ khi in coneo lên không rõ thường do hai nguyên nhân:

1) Hoặc vì hình vẽ trên giấy sáp (Stencil) nhẹ tay quá không làm thủng giấy sáp, do đó mực không qua được. Muốn vẽ mạnh tay mà không làm rách giấy sáp cháu phải lót dưới giấy sáp một tờ Carbone (giấy than đánh máy). Ngòi bút dùng riêng để vẽ stencil có bán thường ở các hiệu sách. Nếu không có, cháu có thể xài mũi nhọn của một cái compas cũng được. Khi vẽ xong, gỡ giấy sáp lên chỗ có ánh sáng, nên thấy giấy thủng đều là được.

2) Hoặc vì tấm vải bọc rouleau mực trong máy in dơ quá, bit hết các lỗ thủng của vải làm mực không thấm ra được. Trong trường hợp này cháu phải tháo tấm vải này ra (tấm vải đen mà cháu phải dán tờ stencil), rồi đem ngâm vào essence cho rửa hết các cặn mực đã đóng khô từ lâu.

Cháu thử sửa chữa hai khuyết điểm này xem, chắc là sẽ thành công.

TI VI

HỎI: Tại sao TiVi đài Cần Thơ khoảng 5 g 30 hoặc 6 giờ họ không cho phát hình mà lại chiếu một miếng vải sọc ngang tự như mặt đồng hồ rồi vẫn nhạc đi kèm theo?

TRẦN HOÀNG TÂN
(Châu Đốc)

(xem tiếp trang 8)

MỤC MỚI: GIỚI THIỆU CÁC BÚT NHÓM VÀ THI VĂN ĐOÀN

Kể từ Thiểu Nhi những số tòa soạn bắt đầu mở mục giới thiệu các Bút Nhóm, các Thi Văn Đoàn. Các Bút Nhóm hay Thi Văn Đoàn nào muốn được giới thiệu, xin gửi bài theo thể lệ sau đây:

1. Bài giới thiệu không dài quá 1 trang đánh máy hay 4 trang viết tay khổ giấy vở học trò.

2. Nội dung bài giới thiệu nên nêu những điểm:

— Tôn chỉ, mục đích.

— Ngày thành lập.

— Danh sách Ban điều hành và các đoàn viên thực sự hoạt động.

— Các thành tích trong lãnh vực văn nghệ.

— Chương trình hoạt động tới.

— Địa chỉ liên lạc.

3. Ngoài bài giới thiệu, xin kèm theo một bài thơ văn sáng tác của Đoàn Viên mà Nhóm cho là tiêu biểu nhất.

4. Nếu có hình ảnh sinh hoạt kèm càng tốt. Tòa soạn sẽ tùy nghi đăng.

ĂN ƯC

HUỖNH-CHỨC

Bà Hân liếc nhìn lên đồng hồ, buồn rầu rạc bảy tiếng. Bà hỏi Lan đang há hoáy với mấy chiếc trong chậu rửa :

— Cu Bi hôm nay không đi học à ?

— Thưa có chứ a !

— Thế sao giờ này cu cậu chưa về ?

Lan đứng lên. Cô bé vẩy nhẹ tay ướt nước trong lúc ánh mắt hướng lên cầu thang. Cũng như mẹ, Lan lấy làm lạ cho việc trễ trễ của cu Bi. Mọi khi, mới 6 giờ sáng cu Bi đã trở dậy, tập thể dục, thay quần áo xong chờ ăn sáng rồi đến trường. Không khi trong nhà như hiện hân lên theo bước chân rầm rập của cậu bé lên xuống cầu thang, rồi không ngớt thúc dục :

— Cái áo của con đi cư đâu rồi mẹ ? Chị Lan nướng bánh ăn lên chứ ! em trễ mất thôi !... em muốn hồng lười sao chị không pha sớm một tí ? v.v...

Cứ như Cu cậu đi học là một nhiệm vụ cho cả nhà không bằng ! Lúc lúc đâm cáu vì cái mồm soàn soạt dễ ghét, Lan muốn gát nặng cho bố ! Nhưng nhìn cái mặt tiu

ngưu đến tội của cu cậu, Lan lại thôi. Kề ra thì cu Bi cũng ngoan ! Được Ba Mẹ cưng chiều nhất nhà song cu cậu bé không lấy thế làm điều. Lan nghĩ có lẽ mẹ sinh lộn hay sao chứ cu cậu phải là con gái mới đúng. Tóc xoăn này, mắt to tròn, má phúng phính ! Chỉ phải cái... hơi đen ! Chả thế mà cu cậu mới có biệt danh « Bi », Tên Bi ấy chứ ! Ở trường thì tên Cu Bi được trang trọng nằm trong quyển sổ điểm danh của cô giáo « Trần bảo Hùng » ! Thế nhưng mà của đáng tội giá cu cậu « hùng » được một tí đã là may. À mà Cu Bi cũng Hùng đấy chứ ! Như đi học mẹ cho tiền ăn quà, bạn bè nhỏ to mượn tất rồi phệ lờ lửng, Cu Bi « anh hùng » không thêm đòi. (nhưng về nhà khóc). Làm toán đồ bị bạn giành lấy chép, « anh hùng » không giết lại, cũng không mách cô. Kết quả cả hai cùng được thưởng trứng ngỗng bởi bài giống nhau như đúc. Còn nhiều, nhiều chuyện chứng tỏ cái hùng của cu cậu lắm cơ ! đến nỗi bà Hân cứ chép miệng :

— Cái thằng này ! nó khôn một chỗ mà dại đến trăm nơi. Con giai như thế thì khổ con a !

Được cái là cu Bi rất chăm học. Tháng nào cu cậu cũng hí hửng mang bằng danh dự về cho Ba ký đề chủ nhật mẹ thưởng tiền rủ chị Lan đi đãi một châu kem. Cu Bi vẫn tiu tít :

— Bi gắng học đề sau lớn đi lính « thuốc » như anh Huỳnh í, chị Lan hở ! Bi sẽ chích thuốc này, chích đau lắm nhưng người ta hết bệnh, phải không chị Lan ? Bi vào bệnh viện với anh Huỳnh, Bi thấy mấy ông lính bị thương, nhiều lắm cơ ! Bi thấy tội tội là...

Thế đấy ! Cu Bi vẫn chỉ có những ước vọng thật dịu dàng, con gái. Con trai thì phải ra oai hùng ngang dọc hơn chứ nhĩ ? Thế nhưng Lan cũng không cãi em, vì Lan nghĩ chỉ cần Bi thích học là đủ. Vì nếu giỏi thì Ba Mẹ vui lòng này, chúng bạn không khinh chê. Lan thích nhất là lúc họ hàng đến chơi, Mẹ hãnh diện khoe :

— Cậu út nhà này đấy ! Suốt ngày cứ học học hành hành nặng cả lên. Chăm lắm !

Cứ nhìn đôi má bầu bệu của cu cậu, đôi mắt cười là Lan thấy vui và buồn cười. Có một đứa em chứ nhiều đứa như thế Lan cũng vẫn thích. Dù đôi khi ngán vì Bi mè nheo đến điên đầu nhưng Lan nghĩ không có ai để mà tiu tít chắc là Lan buồn lắm.

Nhưng hôm nay, Lan lo âu nhìn lên đồng hồ, nhìn lên bàn điểm tâm trông trái hơn thường lệ. Ông Hân vừa dùng chiếc thìa nhỏ khuấy lạnh canh vào ly café vừa giục :

— Hay Lan lên gọi em xem sao con a ! Không chừng nó ốm !

À ! Lan chợt nhớ ra rằng tối qua cu Bi ăn cơm rất ít, và ăn xong là cu cậu bé rút ngay lên lầu chứ không lẩn quẩn dưới bếp chờ chị Lan cùng lên học bài như mọi ngày nữa. Nhưng nếu cu Bi ốm sao lại chẳng đòi uống thuốc nhĩ ? Lan nhìn cha. Cô bé toan tỏ sự thắc mắc vừa rồi với ông nhưng nghĩ sao cô lại im lặng chạy thoăn thoắt lên lầu.

— Ái cha !...

Lan đảo người, chộp nhanh vào

tay vịn cầu thang khi va vào cu Bi đang «từng bước từng bước thăm» đi xuống. Cu Bi nhìn Lan, nét mặt cậu bé có vẻ nặng nề khó chịu:

— Chị Lan kỳ quá!

Lan đâm cẩu:

— Kỳ cái gì! Biết mấy giờ rồi không?

Bi liếc Lan một cái rồi lặng lẽ xuống lầu. Lan theo sau, lòng thăm bực dọc cho thái độ của em.

Nơi bàn ăn ông Hân đã xong bữa. Ông đứng lên cầm lấy áo khoác:

— Bi dậy muộn thế? Ôm à con?

Bi lí nhí:

— Thưa không ạ!

Ông Hân tiến đến đặt tay lên trán cậu ấm út, không thấy gì lạ ông yên tâm quay sang Lan:

— Con đưa em đi học cẩn thận nghe!

Lan vừa trao chiếc mũ cho cha vừa vâng dạ trước lời dặn dò quen thuộc. Ông Hân đi làm lúc đồng hồ lại buông một hồi chuông ngân.

Lan đặt cốc sữa trước mặt Bi đang uể oải nhai mẩu bánh mì, cậu bé lắc đầu:

— Thôi em không uống.

Lan ngạc nhiên:

— Sao thế?

Bi lúng túng rồi gắt:

— Thì em không thích. Chị Lan kỳ quá!

— Ơ...

Lan tròn mắt nhìn Cu Bi rồi ngó sang mẹ. Bà Hân lắc đầu:

— Cái thằng này! dở hơi hờ? Thôi Lan. Sữa soạn đưa em đi học không muộn mất!

— Nhưng nó đã thay quần áo cặp vớ gì đâu. Mẹ xem!

Cu Bi hơi giật mình khi ánh mắt mẹ bỗng chuyển sang soi mói, lạ lùng nhìn mình sau lời xúi xẻo của chị Lan. Bà Hân nghiêm giọng:

— Con không định đi học sao?

— ...

— Hay con khó chịu trong người thì nói mẹ cho uống thuốc?

Hình như Bi định nói với mẹ điều gì đó nhưng cứ ấp a ấp úng chẳng ra hơi. Cậu bé bỏ dở mẩu

bánh đang ăn để lại leo lên lầu thay quần áo. Bà Hân nhìn theo tặc lưỡi trong lúc Lan loay hoay đẩy chiếc xe đạp ra ngoài.

Dạo trước, công việc đưa rước Cu Bi đi học là của anh Huỳnh. Dạo đó anh Huỳnh còn học y khoa, và dù trường Bi học không xa nhà mấy nhưng đề cậu út đi một mình ông bà Hân không yên tâm. Nhưng rồi anh Huỳnh không còn tiếp tục học nữa, anh nhập ngũ «trách vụ nặng nề» được trao cho Lan. Mấy ngày đầu, Cu Bi cứ nằng nặc đòi cho được anh Huỳnh mới chịu đi học, mẹ phải dỗ dành mãi. Lan hiểu không phải Cu Bi không tin vào tài «lái» xe đạp của Lan, song trong nhà cậu bé vẫn được anh Huỳnh chiều chuộng. Và đầu sao ngồi sau xe Honda vẫn êm và mát hơn xe đạp chứ!

Lan ngồi chống chân trên xe chờ có đến hơn 15 phút, gọi vọng vào mấy lượt mới thấy Cu Bi lò dò bước ra. Lan kêu lên:

— Áo bẩn quá! Sao Bi không thay?

Cu Bi nhìn xuống:

— Em không tìm ra áo.

— Thế mọi ngày thì sao? Chờ vẫn đề sẵn mặc ở đầu giường.

Cu Bi cau mặt im lặng. Lan dục:

— Đi! Lên thay áo nhanh lên đã!

Bi nhăn nhó:

— Thôi muộn rồi!

— Nhưng áo bẩn thế kia.

Bi bực tức:

— Chị Lan không đưa thì thế này. Bi đi một mình.

«A! Thằng này dở hơi thật rồi!» Lan ngẩn ngơ nhìn theo cậu em đang ngúng nguẩy bỏ đi. Cậu bé đạp xe theo gót:

— Thôi lên cho rồi ông mãnh.

Cu Bi lăm liếng lên theo yên xe. Dễ thường cả thân hình và bộ mặt nặng nề của cậu bé cân có đến một tạ.

Hai chị em đèo nhau đến khu quanh gần trường, cu Bi bỗng im tiếng:

— Cho em xuống đây đi chị Lan. Lan lại một phen ngạc nhiên:

— Xuống làm gì?

Bi lúng túng giải thích:

— Em vào nhà thằng Tân rửa mặt. Lan tắc lưỡi:

— Lắm chuyện! Mà muộn rồi, chắc nó đã đi còn gì.

— Thì chị cứ cho em xuống đi. Em hẹn với nó mà.

Sợ ông mãnh lại giờ chừng nào, Lan đành phải ngừng xe cho cu Bi xuống! Cậu bé sẽ liếc nhìn Lan một cái rồi đi rẽ vào một ngõ hẻm. Lan nhìn theo một hồi thấy thả đạp xe ra về.

Trên đời này, những sự việc vô mẫu mực, đều đặn quá thì vẫn bị chú ý mỗi khi có một chút bất bình thường. Thế nên đối với Lan, sự thắc mắc về thái độ ươn ươn của thằng em vừa tam lạng tam lại nổi lên khi độ hơn 1 giờ sau cu Bi lù lù ôm cặp về nhà. Cuộc đối đáp giữa bà Hân và cu Bi ở phòng ngoài vọng mồn một vào tai Lan đang ngồi nơi bàn ăn làm nhảm ào ào học.

— Sao con về sớm vậy?

— Thưa... thầy giáo ốm, em

hiệu trưởng cho cả lớp về.

— Thế không có thầy cô khác dạy thay sao?

— Thưa không ạ!

Hình như bà Hân đang bận tay với việc chi đó, Lan nghe mẹ buông một câu:

— Thôi con lên thay áo!

Thế là xong! chấm dứt cuộc thăm vấn. Có lẽ Lan đã không ngờ vực, thắc mắc lâu hơn nếu cu Bi dừng lại một chốc mà kể cho chị nghe những điều Bi đã thưa với mẹ ở nhà ngoài. Cậu bé có đi qua phòng ăn, có nhìn thấy chị Lan đang « chiếu tướng » mình hơi kỳ. Thế nhưng... cậu bé chỉ im lặng cúi xuống dấu đôi mắt hân rỡ về bối rối rút thẳng lên lầu. Cu Bi không biết rằng dù đã qua mắt được mẹ song bà Hân không là dấu mối cho những sự việc mà Bi phải quan tâm. Vì... ít phút sau đó, Lan đã lặng lẽ dắt xe đạp ra khỏi nhà. Cô bé quả quyết phóng xe đi mà cả nhà không ai biết nơi cô sẽ đến.

◆

Khi Lan úp những chiếc đĩa sau cùng vào chạn thì cu Bi cũng vừa đánh bóng xong đôi giày của ông Hân. Đánh giày cho ba, đó là công việc mà Lan vẫn làm mỗi tối. Nhưng hôm nay Lan cố ý nhờ cu Bi làm để cu cậu không có thì giờ rút lên lầu ngủ sớm như tối qua.

Lan lau khô tay xong lại gần cầm đôi giày lên ngắm nghía trong lúc Bi thu dọn vật dụng quanh đó toan đem cất. Lan gọi nhỏ:

— Bi này!

Bi ngẩng lên nhìn chị. Lan đặt đôi giày xuống rồi kéo ghế ngồi bên em:

— Khi sáng này Bi không đến trường học. Sao thế?

Lan thấy rõ từng nét biến đổi trên khuôn mặt ngày thơ bầu bình của đứa em. Cu Bi sững sờ một vài giây trước câu hỏi gọn gàng, chắc nịch của chị. Cậu bé lắp bắp:

— Sao... sao chị biết?...

«Sao chị biết» Lan buồn rầu nhận

ra lòng mình vừa lo vừa mừng. Ít ra thì cu Bi cũng không có đủ lời lẽ và thái độ của một tên « cúp cua » chuyên nghiệp để đối đáp thay cho lời thú nhận vụng về vừa rồi. Nhưng như thế tức là cậu em vốn ngoan ngoãn, chăm học của Lan đã thực sự bước vào ngưỡng cửa hư hỏng đáng sợ nhất của một kiếp học trò. Động lực nào đã thúc đẩy cu Bi làm công việc ấy?

Lan nghe mênh mang, sững buồn trong từng lời mình đang nói:

— Khi sáng chị đến trường Bi. Lớp vẫn học, chị phải nói dối với thầy giáo là Bi ốm để xin phép cho Bi tạm nghỉ. Sao...

— A! quá lắm rồi! Hai đứa...

Lan choáng hồn quay lại. Ông Hân đang đứng sừng sững sau lưng hai chị em từ lúc nào. Lan nhìn em. Sự kinh hãi hiện rõ lên đôi mắt cu Bi mở ra tròn xoe, trên đôi môi run run, mấp máy. Cậu bé nhìn chị Lan, nhìn ba và như muốn thu hân người lại hoặc biến đi trước ánh mắt ông Hân lấp lánh, giận dữ. Ông Hân quát:

— Mẹ mày đâu? Vào đây!

Bà Hân từ phòng khách chạy vội

vào. Bà chưa kịp hỏi lời gì thì ông Hân đã ồn ào hỏi:

— Sáng này cu Bi có đi học không?

Bà Hân ngơ ngác nhìn đám con, trả lời:

— Có! mà một chút thì nó về bảo trường cho nghỉ vì thầy giáo bệnh chỉ đó.

Ông Hân à lên một tiếng:

— Thế là mẹ mày tin, phải không? Có thể cậu im mới ung dung trốn học đi chơi chứ! Và con chị thì nổi giáo cho giặc, vào xin phép láo lếu để thẳng này tự do rong ngoài đường. Khiếp chưa? May mà tôi tỉnh cớ nghe được hai đứa ti tở với nhau. Mẹ mày tin con, nuông con thế đấy!

Bây giờ thì bà Hân không còn phân tích được những lời trách cứ của ông Hân là đúng hay sai nữa. Bà chỉ biết một cái gì « kinh khủng » bỗng chốc đã rơi xuống hân bà. Bà đương đôi mắt sững sờ nhìn hai đứa đang nép sát vào nhau như đôi chim non đang thu mình trước cơn thịnh nộ của trời đất. Lòng bà quặn lên trước đôi ánh mắt van lơn, cầu khẩn sự chớ che của bàn tay mẹ. Ôi! đã đến lúc bà không còn được hãnh diện về sự ngoan hiền, chăm chỉ của chúng nữa hay sao?

Bà Hân nuốt nghẹn ngào xuống đáy ngực, bà cố trấn tĩnh cất tiếng hỏi con, giọng nhẹ như một hơi thở phào:

— Sao thế con? Sao con hư thế?

— Sao với trắng cái gì? Mẹ mày cứ thế rồi con cái đồ đồn ra. Thằng nhãi kia! lại đây bảo.

Lan cuống quýt nhìn cây phất trần lăm lăm trên tay ba. Xưa nay Lan vẫn sợ những cơn thịnh nộ của ba cũng như những giọt nước mắt của mẹ. Lan dám hối đã không chịu chờ đến lúc hai chị em lên phòng học rồi hãy hỏi cu Bi về câu chuyện ban sáng. Ít ra thì cũng tránh cho mẹ được một cơn buồn, ít ra thì cũng tránh cho em khỏi những ngọn roi do lòng ba giận dữ. Nhưng lạ! Hình như sau phút kinh hãi đầu, cu

Bi không lo như lòng Lan đang lo rối loạn. Cậu bé im lìm bước đến trước mặt ông Hân trong thái độ chịu đựng, khác với mọi khi vừa nhìn thấy ông cầm đến roi là Bi đã sợ rúm hồn. Điều khác thường đó hình như lại càng làm cho ông Hân căm tức. Ông quát :

— Tại sao lại trốn học ? Nói mau không chết đòn.

Không khí trong nhà như đọng hẳn lại trong sự im lặng của cu Bi và như sôi réo lên sau hai tiếng vụn vút của ngọn roi ông Hân vừa quất vào mông cậu bé.

— Li hồ ? Con nhà vô phúc !

Lan trào nước mắt chạy đến níu chặt lấy tay mẹ. Bà Hân cất giọng nghèn nghẹn bảo con :

— Con trót dại trốn học làm gì thì nói đi ! Chứ gan góc thế ba giận, mẹ không xin được đâu.

Nhưng cu Bi vẫn cương quyết «ngậm hột thị». Cậu bé cứ cúi gằm mặt, mím môi nên tiếng khóc cùng với cơn đau buốt của cặp mông. Ông Hân thở dài đánh sượt, ngồi phệt xuống ghế :

— Thằng này hỏng ! Mẹ cứng chiều nó lắm vào.

Rồi cả nhà im lặng chìm trong sự ngọt ngào cho đến lúc Lan chợt nghe tiếng xe Honda chạy vào trong sân.

«A ! anh Huỳnh».

Lan sáng mắt chạy ù ra mở cửa. Anh Huỳnh đang cúi húi đầu xe vào. Anh gõ sau yên xe trao cho Lan chiếc xác nhỏ :

— Có bộ quần áo của anh trong này. Lấy bỏ giặt hộ anh.

Tự dưng, Lan đâm sờ sợ. Gương mặt anh Huỳnh lúc này thoảng vẻ mệt mỏi và cũng trở nên nghiêm thể nào ấy. Lan đã định không kể lẽ gì với anh Huỳnh nếu anh không bất chợt bắt gặp những giọt nước mắt còn đọng trên má Lan :

— Có việc gì vậy Lan ?

Lan lóng túng, rồi im lặng. Anh Huỳnh đến gần cô em gái, giọng anh nhẹ nhàng :

— Sao ? việc gì mà em khóc ?

Ở anh Huỳnh luôn luôn có giọng nói dịu dàng của mẹ và ánh mắt nghiêm nghị của ba. Lan nghe hơi nhẹ lòng. Cô bé nhỏ giọng tóm tắt tất cả câu chuyện. Anh Huỳnh thoảng cau mặt rồi anh lặng lẽ vào trong nhà.

Ông Hân vẫn còn ngồi đăm đăm trên ghế. Ông chỉ khẽ gật đầu đáp lời thưa của người con trai trưởng khi bà Hân ân cần :

— Con về đây à ? Cơm nước gì chưa ?

— Thưa đã mẹ ạ ! Con về thăm nhà một tí rồi vào trại ngay.

Ông Hân chợt xô ghế đứng dậy. Ông bảo với anh Huỳnh, giọng vẫn còn vương nét gắt gỏng :

— Đây ! anh cả ở đây mà tra cho ra tội của thằng này. Chứ tôi mà diên tiết lên thì nó đến chết.

Rồi ông quây quã bỏ lên lầu. Cả mấy mẹ con trừ Cu Bi đưa mắt nhìn theo. Bà Hân chép miệng thở dài ra ngồi ngoài phòng khách. Lan vờ soạn sành cái xác của anh Huỳnh, mắt sẽ lên nhìn anh khẽ lắc đầu tiến lại gần cu Bi.

Anh Huỳnh kéo ghế ngồi ngay trước mặt cậu em út, anh nhỏ giọng :

— Cu Bi không ngoan nhé ! Không nghe lời anh, làm phiền lòng ba mẹ. Sao thế ?

Cu Bi khẽ liếc anh một cái, ánh mắt đọng đầy sự âm ỉ rồi lại tiếp tục im tịt quay đi.

Anh Huỳnh hơi cau mặt. Anh suy

— Về cái ngân phiếu trả cho bạn, xin hoãn ít lâu nhé. Tôi quen ký bằng tay trái !

nghĩ một lúc rồi với tay kéo cu Bi vào lòng. Anh vuốt nhẹ lên mái tóc mun đầy có những lọn xoắn xoắn, giọng anh dỗ dành :

— Cu Bi còn thích học nữa không ?

— Hay học ở trường không vui có đứa nào bắt nạt em, phải không ? Nói cho anh nghe !

Tiếng khóc Cu Bi chợt òa lên khiến Lan giật mình. Cậu bé khóc ngon lành, nỉ non và anh Huỳnh cứ để yên như thế. Rồi anh lau nước mắt cho cậu bé, dỗ dành một lúc cu Bi mới tức tưởi :

— Em... lúc... vào trường, em không cho tụi bạn xem toán... hức... tụi nó oán em. Giờ chơi tụi nó rúc cả bọn chế em. Thằng Minh gọi chị Lan gọi em là Bi... hức... nó trêu ầm lên là Bi sắc Bi, Bi năm Bi. Em tức quá... hức... Em đánh nhau với tụi nó. Tụi nó kéo cả bọn vào mách thầy là em vắng tục... hức... Thầy phạt em quí gối ! hức hức... Thầy còn dọa đuổi... Em tức quá... hức...

Anh Huỳnh ngẩng lên bắt cu Bi đứng vào ánh mắt của Lan. Hai em nhìn nhau trong lúc cu Bi lại tức tưởi :

— Em không học nữa... không học trường đó nữa... Em tức quá... hức hức...

HUỲNH-CHÚC

— Miếng vải xấu là miếng thô mà người ta nhìn thấy bên ngoài. Sách vở cũng thế, trang đầu đã biết được phần cuộc.

HENRY FIELDING

— Chỉ có bậc thông minh biết rõ được mình là người tốt đấy mà thôi.

VICTOR HUGO

— Phê bình bằng cách trích một tác phẩm rất dễ mà hiểu được cái hay của nó khó.

VAUVENARGUES

CỤ GIÀ GÂN

ĐẶNG HOÀNG
(Phỏng theo Supergrandpa)

Người đoạt nhiều giải thưởng nhất trong cuộc đua xe đạp vĩ đại tổ chức tại Thụy Điển (Bắc Âu) năm 1951 không phải là tay đua nhà nghề mà là một cụ già tên Gustaf Harkanson (Gót-róp Hác-ken-sơn). Câu chuyện xem ra thật khó tin, vì một ông lão đã sáu mươi sáu tuổi, râu tóc bạc phơ làm sao còn đủ sức đề dự thi cơ chứ, nhưng đây là trường hợp có thật, hiếm thấy từ trước tới nay trong làng thể thao quốc gia này và ngay cả thế giới nữa.

Được biết sắp sửa có cuộc đua xe đạp, cụ Harkanson cũng sốt sắng tới nộp đơn, nhưng nhân viên trong ban tổ chức đều từ chối. Mặc kệ, cụ cứ nằng nặc bắt họ phải chấp nhận đề rồi cuối cùng đành nghe họ lẽ phép giải thích:

— Xin cụ về nhà nghỉ ngơi cho khoẻ, vì cụ đã quá bốn chục tuổi, số tuổi tối đa dành cho các tay đua theo đúng tiêu chuẩn quốc tế, nên chúng tôi chẳng dám nhận đơn của cụ... Xin cụ vui lòng vậy...

Cùng thời gian này, để khuyến khích nhiều người tham dự đồng đội, một tờ nhật báo loan tin sẽ trao tặng giải thưởng đặc biệt cho bất cứ ai về nhất cuộc đua đường trường này nếu hội đủ điều kiện cần thiết về sức khỏe.

Trong tổng số hơn một nghìn người ghi tên tham dự cuộc đua dài một nghìn chín mươi tư dặm nghĩa là chạy suốt từ bắc xuống nam Thụy Điển, ban tổ chức chỉ tuyển lựa có năm chục người, Tất cả đều được gửi đi Haparanda (Ha pa răng đa) bằng xe lửa. Tất nhiên, để bảo vệ sức khỏe, họ đều được đài thọ ăn, ngủ, nghỉ ngơi trong những câu lạc bộ thể thao đầy đủ tiện nghi, và nhiều thực đơn đặc biệt nhằm gia tăng sức lực mấy ngày trước khi cuộc

đua khởi sự.

TAY ĐUA MANG SỐ KHÔNG

Không nản chí, dù bị từ chối cũng như chẳng ai sẵn sàng đài thọ tiền chuyên chở đi Haparanda, cụ già Harkanson đành tự mình đạp xe vượt một nghìn dặm đường để tới địa điểm khởi hành.

Đến ngày đã định, ngay sau khi năm chục tay đua chính thức lên đường, cụ Harkanson cũng leo lên chiếc xe đạp cũ kỹ của mình dự thi. Để phân biệt với các tay đua chính thức, cụ tự vẽ con số không to tướng rồi cài lên ngực và lưng. Người ta chỉ có quyền không cho cụ dự cuộc thi, chứ làm sao cấm đoán cụ đạp xe trên lộ trình các tay đua sẽ đi qua.

Cho tới lúc ấy, gần như chẳng một ai biết tên tuổi cụ cả, nhưng sau khi vượt một trăm dặm đường, người ta mới bắt đầu nhắc đến cụ một cách khâm phục.

Hôm đó, trong lúc băng qua thị trấn hẻo lánh nọ, một đứa trẻ chợt thấy cụ vui vẻ đạp xe tới, chòm râu bạc tung bay theo gió, nó sẽ reo lên: «Ngó kia! Tay đua đặc biệt: Cụ già gân!» Tinh cò một ký giả kiêm nhiếp ảnh viên thấy thế liền viết ngay một thiên phóng sự về cụ Harkanson rồi gửi cho tòa soạn. Từ đó, người dân Thụy Điển thích thú bàn tán về cụ. Trong suốt tuần lễ, những tin tức liên quan tới tay đua mang số không đều xuất hiện nơi trang nhất với những hàng «tít» lớn.

Trong khi đó, cụ Harkanson vẫn tiếp tục cuộc hành trình. Cuối mỗi ngày, lúc năm chục tay đua nghỉ ngơi tỉnh dưỡng đề sáng hôm sau lại lên đường thì cụ «già gân» của chúng ta thông thả đạp xe suốt ba đêm ba ngày mà không cần nghỉ, ngoại trừ một lần cụ ngủ ba giờ trên một chiếc

ghế tại trạm cảnh sát hướng thôn xong lại lên xe đi nữa.

NHỮNG CHÁU BÉ GÁI

Suốt cuộc đua, cụ Harkanson được các phóng viên báo chí xin phỏng vấn về cảm nghĩ của mình đối với môn thể thao này. Cụ dễ dãi chấp nhận và có dư thì giờ để trả lời họ, vì cụ đã vượt các tay đua kia quá xa trong lúc họ ngủ đêm. Vui vẻ ngồi xuống vệ đường trên đám cỏ xanh tươi mát dịu, cụ cầm cái ghi chép tất cả rồi trao cho họ với lời đoan quyết. «Chưa bao giờ tôi cảm thấy khỏe khoắn cho bằng lúc này. Tất cả mọi người tại những nơi tôi đi qua đều từ trẻ, nhất là mấy bé gái. Tôi rất sung sướng thấy chúng vui vẻ và thật dễ thương vì chúng cũng bằng tuổi các cháu nội, cháu ngoại tôi thôi.» Điều cần biết là trong bốn ngày liên tiếp, cụ chỉ ngủ vồn vẹn có năm giờ.

Khi đã vượt quá nửa lộ trình, cụ Harkanson mới băng lòng khám sức khỏe. Vị bác sĩ phụ trách đã công nhận rằng cụ hội đầy đủ các điều kiện như các tay đua thường.

THẮNG CUỘC ĐUA

Một ngày trước khi năm chục tay đua tới đích, «cụ già gân» đã hoàn tất lộ trình. Tính ra, cụ đã

vượt hai nghìn dặm đường trong sáu ngày và chỉ ngủ đúng mười tiếng đồng hồ.

Hàng ngàn người vui mừng hoan hô «cụ già gân». Họ trao tặng cụ hoa và giấy lên người cụ. Chưa hết, họ còn kèn cụ lên vai rồi kiệu tới trạm cảnh sát để các nhiếp ảnh viên chụp ảnh và quay phim. Dân chúng từ khắp nơi ở Thụy Điển giữ rất nhiều và đủ loại quà tặng cụ, trong số đó có cả những chiếc ghế bành dành riêng cho các người có tuổi dùng để nghỉ ngơi nữa.

Dĩ nhiên, cụ Harkanson không được trao tặng giải nhất dành cho cuộc đua, vì cụ không phải là tay đua chính thức, nhưng phần thưởng dành cho cụ đáng giá gấp bội. Nhiều hãng chế tạo xe đạp và xe hơi đã trả tiền rất hậu để được dùng tên cụ vào các dịch vụ quảng cáo món hàng của mình.

Quả thực cụ Harkanson đã thổi một luồng gió mới vào tâm hồn đồng bào cụ. Cụ nhận được hàng trăm, hàng ngàn lá thư do các bạn bè gửi tới chúc mừng. Rất nhiều thư chủ đề vẫn tắt mấy chữ (kính gửi «Cụ già gân») chứ không viết rõ tên tuổi, vậy mà thư vẫn đến tay người nhận.

Cảm động nhất là bức thư của một cụ già khác viết cho Harkanson như sau: «Tôi cũng ở lứa tuổi với ông bạn, nhưng trước tôi cứ nghĩ rằng mình già yếu quá rồi, chẳng còn làm được việc gì, thế mà từ khi biết chuyện ông bạn dự thi xe đạp tới giờ, tôi lại cảm thấy mình vẫn còn trẻ, khỏe mạnh và hạnh phúc trở lại. Cầu xin chúa xuống ơn lành cho bạn».

THĂM TRƯỜNG MÙA HẠ

*Tu trong nắng hoa phượng nở thăm
Xa mãi trường em trở lại thăm
Còn đâu nữa thầy cô, bè bạn
Giàn hoa giấy chết khoảng cuối năm?*

*Em đứng lặng mơ về dĩ vãng
Ôi! hết rồi nước mắt chảy ra
Ve vẫn ca im lìm bình thân
Kỷ niệm xưa giờ đã đi qua.*

THIÊN-BẤT-HỦ
(Thi Văn Đoàn Việt Nam)

THƠ THƠ THƠ

BƯỚC CHÂN CHIM DƯỚI NẮNG VÀNG TƯƠI

*Nắng bỗng bừng lên hồn cây cỏ
Ngập ngừng soi những bước em đi
Hồn thơ trẻ hiền ngoan mắt thổ
Cũng chớm buồn trong buổi chia ly*

*Bước chân sáo tung lững đùa giỡn
Trên con đường quen thuộc dấu chân
Nắng vàng tươi uơm hồng bỗng gợn
Ở trong lòng một chút băng khoảng*

*Nắng bay lượn trên tà áo trắng
Cho má thơ hồng phơn phớt xính
Xin giữ biệt ngôi trường vắng lặng
Càng thắm cổ, bạn hữu thân quen
... Rồi mai như cánh chim bằng
Bay đi bỏ lại con dân bơ vơ.*

DẶNG LINH
6-73

CON ĐƯỜNG YÊU DẤU

*Nghe sương gọi khẽ đất trời
Xanh vàng nắng lụa hồn khơi đến trường*

*Giữ trong tim chút máng vương
Lối đường tới lớp dễ thương vô vàn
Áo mềm trắng trẻo thành thân
Tay ôm cặp sách gió ngàn gọi lên
Hàng cây lặng bóng móng móng
Từ trong vô thức chút kênh kiệu nài
Đường dài hun hút mộng cao
Bước từng bước nhỏ xôn xao gót hân
Và đây từng giọt hư không
Mỉm cười buổi sáng (viên bóng) đến trường*

NGUYỆT THANH
(bà Giảng Mơ TẾ)

THẮC MẮC CỦA EM

(tiếp theo trang 2)

ĐÁP: Trước giờ đi vào chương trình chính thức (đã công bố trước) các đài truyền hình thường chiếu lên khung kính cái hình mà cháu nói. Hình đó có công dụng để mọi người căn lại máy của mình cho nét. Nếu cháu thấy máy ở nhà đã rõ thì thôi, nhưng nếu các hình không chồng khít lên nhau, hoặc vòng tròn trở nên méo, các đường nét không ăn khớp với nhau, thì cần vặn các núm điều chỉnh để sửa lại.

MẶT NƯỚC YÊN LẶNG

HỎI: Tại sao em vẫn nghe nói mặt nước yên lặng cho ta một mặt phẳng. Như thế thì quả địa cầu tròn, thì mặt nước trên các đại dương có tròn không? Tại sao người ta lại dùng hải lý thay vì mét, ki lô mét?

NGUYỄN ANH TUẤN
(?)

ĐÁP: 1) Mặt nước yên lặng là một mặt phẳng chỉ có ý nghĩa tương đối và chỉ cho là đúng trong một khoảng không gian hẹp, như một chén nước chẳng hạn. Nhưng trên quả địa cầu thì mặt nước không phẳng mà có hình cong. Mặt nước đại dương biểu lộ rõ rệt tính cong này, do đó một con thuyền ở ngoài khơi thật xa đi vào đất liền, trước tiên người ta nhìn thấy ngọn buồm trước rồi dần dần cả con thuyền mới hiện ra.

2) Hải lý là đơn vị chiều dài thông dụng trong ngành hàng hải. Nó phù hợp với tính chất mặt nước hình cong của mặt biển. Mỗi hải lý là độ dài của một cung kinh tuyến địa cầu có góc ở tâm là 1 phút. Quãng địa cầu có góc ở tâm là 360° hay 360 × 60 phút ứng với chu vi của địa cầu là 40.000 km. Do đó mỗi hải lý có độ dài tính ra km là:

$$\frac{40.000 \text{ km}}{360 \times 60} = 1,852 \text{ km}$$

Ô CHỮ MÙA HẠ

Ngang Dọc như nhau

- 1- Nhà văn tiền chiến nổi tiếng về viết truyện loài vật.
- 2- Nóng, nực — Hoa chưa nở.
- 3- Biển tiếng hán — hát.
- 4- Che mưa — Nhìn, Coi.
- 5- Con trai, cùng Cha Mẹ sinh ra gọi là...
- 6- Không nóng dòn nữa — Mẫu tự thứ 12 — Hột Vịt.

THẢO LAM
(N.K.K)

ĐỐ VUI KỲ 97

Giả thử rằng một người có thể mang tối đa lương thực và nước cho 4 ngày. Như vậy một mình anh ta không thể đi qua một vùng sa mạc cần tới 6 ngày đường.

Nếu muốn giúp cho một người có thể đi qua được vùng sa mạc đó, dĩ nhiên phải có vài người cùng khởi hành mang đồ tiếp tế thêm. Những người này cũng chỉ mang được chừng đó thức ăn và uống, nên tới một khoảng nào đó sẽ phải quay trở lại, sau khi đã tiếp tế thêm cho người kia. Như vậy bao nhiêu người phải khởi hành tất cả để một người có thể đi qua hết vùng sa mạc và các người kia có thể trở lại nơi khởi hành?

— Bây giờ thì ông muốn tôi đi hay là tôi đi thôi?

THA RÀNG ĐỘNG ĐẤT

Một thành phố Nam Mỹ bị động đất dữ dội. Một gia đình người Anh đến hoảng quá, bèn gọi cậu quý tử ở nhờ nhà một người bà con tại đây yên tĩnh hơn. Mới hai ngày sau, cậu vợ chồng nhận được điện tình của họ là:

— Hãy nhận lại thằng bé và gọi nó tên trận động đất!

GIẢI ĐÁP Ô CHỮ: CON MÈO

NGANG

- A) T
- B) NHA
- C) NHỎ
- D) NGÓN
- E) LÀ — GỌN
- F) TO — ANG
- G) H — NO
- H) AN — GA
- I) ỚT — N

DỌC

- 1) THA
- 2) LỖ — NO
- 3) ẮT
- 4) NGANG
- 5) NGÓN — OAN
- 6) NHỌNG
- 7) THÔN
- 8) A

KHIẾU QUỐC VIỆT

— Hi! Nếu ngày xưa tôi nghe má tôi đi học thổi sáo thì bây giờ có phải mệt cho tôi rồi không!

KỶ CÔNG TUYỆT XẢO CỦA BÀN TAY VÀ KHỐI ÓC NGHỆ SĨ

Hoa bằng thủy tinh

NGUYỄN HÙNG TRÁC

Hoa làm đẹp mặt đất, làm đẹp cuộc đời. Ngoài vườn người ta trồng hoa, trong nhà người ta cắm hoa, trong sách người ta vẽ hoa. Ở đâu không có hoa người ta cũng cố gắng làm cho hoa hiện diện bằng cách này hay cách khác. Chúng ta không thể nào tưởng tượng được một thế giới không có hoa. Người ta cắm hoa cho mình (cài trên áo, trên mũ, cầm trên tay), người ta cắm hoa cho người khác (tặng hoa). Hoa được dùng thay cho lời nói và nói được nhiều hơn bất cứ thứ ngôn ngữ nào khác. Người sống cần hoa, người chết cũng cần hoa, khi vui cũng có hoa, khi buồn cũng có hoa. Hoa được dùng để làm đẹp cho

người, hoa cũng dùng để làm đẹp cho thần thánh. Hoa là một trong những tuyệt tác của thiên nhiên dành tặng cho con người.

Hoa thiên nhiên không đủ cung cấp cho những nhu cầu phức tạp nên người ta đã nghĩ đến hoa giả, hoa nhân tạo. Nước Nhật nổi tiếng với nghệ thuật cắm hoa đồng thời cũng nổi tiếng với nghệ thuật làm hoa nhân tạo. Nhiều người Việt Nam, nhất là phái nữ đã sang Nhật học cắm hoa và làm hoa.

Nói đến hoa nhân tạo người ta nghĩ ngay đến hoa giấy, hoa nylon vẫn chưa đạt được sự tinh vi của hoa thiên nhiên. Cái rực rỡ, cái tươi sáng của hoa thiên nhiên khó có thể

bất cứ ai cũng bắt chước được. Khắp trên thế giới chỉ có một bộ sưu tập hoa nhân tạo độc nhất bắt chước được đúng hệt thiên nhiên. Đó là bộ sưu tập hoa bằng thủy tinh trưng bày tại viện bảo tàng thực vật học của trường Đại học Har Vard bên Hoa Kỳ.

Bộ sưu tập hoa thủy tinh này trưng bày ở tầng lầu thứ hai trong một tòa nhà to lớn nó gồm đủ tất cả các loại hoa: Các giống lan như tiên hải, phong lan, thạch lan, thài lan, lan lùn của vùng Mỹ Châu nhiệt đới, v.v... Tất cả có đến 847 loại bao gồm 164 họ hoa và cây cỏ. Chẳng phải bộ sưu tập chỉ có hoa mà còn có trái, nấm, dương xỉ, rong.

Mỗi năm có khoảng bốn trăm ngàn du khách đến chiêm ngưỡng những cánh hoa đẹp tuyệt vời này. Khán giả trở mắt ngạc nhiên trước thiên tài bất hủ của tác giả có bàn tay khéo léo tạo nên được những công trình nghệ thuật phi thường. Khán giả như lạc vào một phòng triển lãm hoa thiên nhiên.

Người tạo ra những loại hoa thủy tinh trưng bày ở đó là Leopold Blaschka, sinh năm 1822 ở Bohême. Cha của ông cũng là một thợ thủy tinh nổi tiếng, dòng họ đã nhiều đời tỏ ra rất xuất sắc trong nghệ thuật chế tạo các tác phẩm bằng thủy tinh. Leopold Blaschka còn có thêm một năng khiếu đặc biệt của nhà khoa học thiên nhiên, chính nhờ đó ông đã tạo được bộ sưu tập Ware lừng danh trưng bày ở trường Harvard.

Hồi còn trẻ, vì sức yếu, Leopold được bác sĩ khuyên nên đi du lịch đến những vùng có ánh nắng mặt trời ấm áp. Leopold đã đến Mỹ Châu, và những khi cao hứng ông đã vẽ những hải sinh vật. Khi ở nước, Leopold theo những hình vẽ đó tạo thành những tác phẩm bằng thủy tinh hết sức khéo léo cung cấp cho phòng triển lãm Dresde ở nước Đức.

Con trai độc nhất của Leopold là Rudolph ngay từ bé cũng đã

khuyh hướng say mê khoa thực vật học và động vật học, giống y như cha. Rudolph đã học hai môn này nhiều năm. Leopold dạy nghệ thuật làm thủy tinh con. Rudolph không có con nối dõi, cũng không chịu thu học trò. Khi được hỏi lý do, Rudolph trả lời:

— Nếu ngài tìm ra một cậu bé lên mười tuổi có, tò tiên nhiều đời đều thông thạo về thủy tinh và sẵn sàng làm việc mười giờ mỗi ngày ròng rã trong mười năm, vậy thì tôi sẽ nhận truyền nghề cho.

Thế nên chỉ có hai cha con nhà nghệ sĩ tài ba này biết cách nặn các hải sinh vật bằng thủy tinh. Họ làm việc suốt ngày tại xưởng riêng ở Hosterwitz trên bờ sông Elbe gần Dresde. Giáo sư George Lincoln Goodale, nhà sáng lập viện bảo tàng thực vật học của trường Haward đến nước Đức năm 1866 và gặp hai nhà nghệ sĩ này. Nhà thực vật học danh tiếng này đi tìm cách thức trình bày cây cỏ trong không gian ba chiều dễ dễ dàng trong việc dạy học. Ông đã có dịp xem qua các tác phẩm độc đáo của cha con nhà Blaschka và ông quyết định đến viếng xưởng làm việc của họ.

Trên lò sưởi trong nhà họ có hai chậu lan bằng thủy tinh. Thoạt nhìn giáo sư Goodale trở mắt ngạc nhiên. Nghệ sĩ đã bắt chước thiên nhiên một cách tuyệt vời đến nỗi nhìn qua không ai biết được đây là hoa thực hay hoa giả. Thế rồi giáo sư Goodale quyết định thực hiện chương trình thành lập một viện bảo tàng thực vật học. Ông yêu cầu gia đình Blaschka làm cho vài mẫu lan và ông lấy tiền riêng để trả.

Hai nhà nghệ sĩ suy nghĩ. Người ta cảm thấy khó khăn vì ông không chắc mình có đủ khả năng làm hoa hay không. Tuy nhiên vị giáo sư tài năng quá nên khi ra về, ông được hai nhà nghệ sĩ hứa sẽ gởi hoa thủy tinh sang Hoa Kỳ cho ông.

Năm sau, khi gói hàng đến tay giáo sư Goodale, giáo sư mừng rỡ

không cùng, ông trình trọng mỗ thật nhẹ nhàng. Nhưng hồi ơi, trong thùng, giáo sư Goodale chỉ nhìn thấy những mảnh thủy tinh sau khi gói hàng đã qua tay quan thuế. Giáo sư Goodale choáng váng. Tuy nhiên, các mảnh vụn này vẫn đủ sức thu hút người xem nên chương trình của giáo sư không bị trở ngại. Nhờ bà Charles Elliot Ware quả phụ của một vị bác sĩ ở Boston và cô con gái của bà, cô Mary Lee Ware, hai nhân vật rất giàu có đứng ra bảo trợ cho nên giáo sư Goodale gởi mua tiếp một số hoa thủy tinh nữa. Và lần này kiện hàng về đến nơi nguyên vẹn. Thích thú vì những cánh hoa với màu sắc cực kỳ linh động, gia đình Ware quyết định bảo trợ một bộ sưu tập nhiều loại hoa để tưởng niệm cố bác sĩ Ware.

Lúc bấy giờ, gia đình Blaschka phải cung cấp các loại hải sinh vật bằng thủy tinh cho các viện bảo tàng nên không có thì giờ rỗi rảnh. Gia đình Ware đưa ra một hợp đồng thật hậu nên hai nhà nghệ sĩ chấp nhận. Họ làm việc từ năm 1890 đến năm 1936, giao tất cả tác phẩm cho trường đại học Harvard. Viện bảo tàng thực vật học của trường đại học này chiếm được bộ sưu tập độc nhất thế giới.

Người ta đã tính toán và thấy rằng cả hai cha con nhà nghệ sĩ cùng làm việc, họ phải mất năm ngày trời

mới sáng tác được một đóa hoa. Kỹ thuật phức tạp của họ không phải chỉ là nặn hình bằng thủy tinh, mà còn phải vẽ từ từ và kiên nhẫn bằng cọ nhỏ kết bằng lông lạc đà nhúng vào bột thủy tinh trộn đủ màu pha với nhựa thông. Một đường gân nhỏ, một chút gai con, những đốm, những tí vết tự nhiên cũng được diễn tả trọn vẹn qua nét cọ tuyệt vời. Sau khi nắn công phu, vẽ tỉ mỉ, sản vật được đem nung và đánh lên một lớp men đặc biệt. Thực là một công trình tẫn hỷ và đòi hỏi người ta phải làm việc liên tục suốt từ sáng tinh sương đến nửa đêm.

Hai nhà nghệ sĩ phải đi tìm những mẫu hoa cỏ thực từ các vườn thực vật ở Dresde, Bá Linh, Pilsnitz. Họ cũng phải ra vườn riêng của họ, ra đồng quê chung quanh để nghiên cứu.

Năm 1895, Rudolph phải sang Hoa Kỳ để tìm mẫu, vẽ phác, ghi chú về sưu tập mẫu thì đột nhiên có tin gọi về gấp. Người cha, Leopold qua đời. Từ đó chỉ còn một mình Rudolph thui thủi trong niềm thương tiếc vô biên. Rudolph theo đuổi suốt bốn mươi năm dài. Không hề ngừng nghỉ.

Năm 1928, Mary sang Đức viếng xưởng làm việc của Rudolph, nhà nghệ sĩ tài ba đã bảy mươi một tuổi mà ngày vẫn hăng say làm việc. Ngồi nhìn nhà nghệ sĩ già nua, Mary viết:

— Lan lùn

(Orchidée Naine)

— «Mặc dù tay hơi run, ông vẫn làm việc chính xác vì mỗi một chút lăm lăm nhỏ nào cũng phá hỏng cả công phu làm việc nhiều giờ. Thực là một cảnh hết sức cảm động.

Rudolph ngày càng yếu và không nhìn thấy được nữa. Mary tặng một số tiền lớn để người ta chăm sóc ông cho đến lúc hơi thở cuối cùng vào năm 1938.

Ngày nay, người ta ước lượng có đến bảy triệu người đến chiêm ngưỡng bộ sưu tập Ware. Phần đông khán giả là những sinh viên đến để nghiên cứu những chi tiết mà không một quyển sách chỉ dẫn nào có thể giải thích được rành hơn. Những đóa hoa mô phỏng thiên nhiên một cách chính xác phi thường. Một nhà thực vật học khám phá rằng trong một đám hoa xanthorrhées có hai ngàn năm trăm đóa, mỗi đóa đều có số cánh, nhụy đều đúng y như thực, ngay cả những đóa hoa núp dưới cánh hay ẩn mình phía sau, và từng nụ hoa cũng được trình bày không khác thiên nhiên một tí.

Nhưng đa số khán giả không bị quyến rũ vì sự chính xác mà hấp dẫn vì vẻ đẹp rực rỡ của rừng hoa. Loại dây leo ở vùng Tân Anh Cát Lợi còn tươi hơn cả mùa Xuân.

Hoa bao giờ cũng đẹp. Hoa thực bao giờ cũng hơn. Nhưng hoa thực có một điều đau lòng là chỉ sống được trong «khoảng khắc của buổi mai» như lời của một nhà thơ đã nói. Còn ở đây, sự mô phỏng thiên nhiên chính xác không một chút sai chạy, hoa thủy tinh không bị héo tàn, không bị chết. Vẻ đẹp rạng rỡ vẫn mãi mãi huy hoàng.

NGUYỄN HÙNG TRÁC

— Tư tưởng luôn luôn là cứu cánh của nhà văn.

ALAIN

— Xin cầu chúc cho bạn viết một cách thoải mái, báo một cách dễ dàng.

CH. BRAIBANT

THỦ TỤC KHAI BÁO KHI MẤT THẺ CĂN CƯỚC

Nếu rủi ro bạn mất căn cước, ngay khi đó bạn phải làm 3 lá đơn (theo mẫu số 1 dưới đây) và tìm 2 nhân chứng đúng 21 tuổi trở lên mang đến trình tại cơ quan cấp phát căn cước cho bạn nơi đây chứng

nhận vào tờ trình rồi bạn mới đến cơ tại Cảnh sát cuộc ở phường nơi bạn nghi đã đánh mất giấy tờ này.

Cơ quan này sẽ thị thực lời khai của bạn ngay dưới cuối lá đơn rồi đưa lại cho bạn một bản để tạm trong thời gian chờ lấy chứng chỉ CĂN CƯỚC TẠM.

Sau khi đã điều tra xong, xét thật căn cước của bạn đã bị thất lạc Cảnh sát cuộc sẽ mời bạn đến để biết kết quả. Sau đó bạn phải làm lá đơn (theo mẫu số 2 dưới đây) đưa trình **PHƯƠNG TRƯỞNG** (hay **XÃ TRƯỞNG**) xin thị thực rồi mang nộp cho Quận **HÀM CHÁNH**, kèm theo 3 tấm ảnh (ngớ ngay) để lấy chứng chỉ **CĂN CƯỚC TẠM**.

MẪU SỐ 1

Saigon, ngày. . . . tháng. . . . năm. . . .

Kính gửi Ông Quận Trưởng Hành Chánh

Quận. . . . Saigon

Trích yếu: ĐƠN CỐ MẤT CĂN CƯỚC BỘC NHỰA

Tôi ký tên dưới đây là. sanh ngày
. tại con ông và bà
. mang thẻ căn cước bộc nhựt số. cấp
tại Quận ngày nghề nghiệp
hiện cư ngụ tại số đường tỉnh

Trân trọng xin trình ông biết tôi đã mất thẻ căn cước bộc nhựt trong trường hợp sau đây:

Lý do:

Kính xin ông vui lòng chứng nhận lời khai trình này để ngăn kẻ gian lợi dụng giấy tờ của tôi làm điều phi pháp và để tiện việc xin lại phó bản sau này.

Tôi cam kết những lời khai trên đây là đúng sự thật, nếu không man trá điều chi tôi xin chịu hoàn toàn trách nhiệm trước pháp luật.

NGƯỜI CHỨNG THỦ NHẤT

Tên tuổi
c/c số . . cấp tại Quận . .
ngày . . nghề nghiệp . .
địa chỉ . . đường
Tỉnh

Ký tên

NGƯỜI CHỨNG THỦ NHÌ

Tên tuổi
c/c số . . cấp tại Quận . .
ngày . . nghề nghiệp . .
địa chỉ . . đường
Tỉnh

Ký tên

(kỳ sau tiếp)

BẢO THUÊ VÀ ĐỘC GIẢ

Trần Quát

Báo chí hiện nay điều đứng rất nhiều về nạn thuê báo. Thiếu Nhi là một trong các báo bị lỗ là phần nhiều là do tệ trạng này.

Cái nguyên do chính sinh ra tệ trạng này, là thời buổi « gao châu củi quế » hiện nay. Nhưng ngoài ra cũng còn nhiều nguyên do « là là » mà chúng ta ít ngờ được.

THUÊ BÁO ĐỠ TỐN TIỀN

Sau nhiều lần lần la dò hỏi ở các sạp báo nhiều nơi, tôi được biết coi thuê chỉ phải trả phần nửa tiền báo. Chẳng hạn báo 30đ thì trả 15đ, báo 35đ trả 18đ... Nhưng cũng có nhiều sạp cho thuê báo tuần chỉ lấy sơn nửa số tiền thôi, ví dụ báo 100đ chỉ phải trả 30đ hoặc 40đ; báo 80đ chỉ 30đ v.v...

Thảo nào số người thuê báo càng ngày càng tăng. Vài lần tôi có hỏi một vài người khi thấy họ thuê báo là tại sao họ thích coi thuê. Thì được trả lời: Thời buổi này mà cậu, kiếm miếng ăn đâu có dễ, phải « tiết kiệm » chứ...

THUÊ BÁO ÍCH LÂM CHỦ

Bữa nọ thấy một người đi xe hơi thuê báo TN tại một sạp nhỏ. Tôi mới nói rằng:

— Báo này lành mạnh, bổ ích lắm bác, mua cho mấy em giữ lại để làm bác ạ.

Người nọ thoáng bĩu môi:

— Cậu không biết chứ, thuê báo chỉ phải trả nửa số tiền, có ích cho mấy đứa nhỏ hơn.

Tôi ra về ngấy thơ:

— Thế hà bác? Có ích làm sao bác nhỉ?

Người nọ vui vẻ:

— Này nhé, số tiền thuê báo thay vì trả sáu chục, tôi chỉ trả ba chục, còn ba chục cho chúng giữ món tiêu xài gì thì tiêu. Hoặc giữ để cho chúng, cuối tháng khi nào được nhiều thì cho chúng giải trí bằng xinê v.v...

Tôi bèn làm một đường phân tích sự bổ ích trong báo TN. Người nọ gật đi:

— Ối chà! Cho chúng coi giải trí là tốt rồi, học tập, giáo dục thì đã có học đường.

Tôi thấy buồn buồn. Nhân khi người nọ đang trả tiền, tôi quay lại hỏi mấy em nhỏ ngồi trong xe:

— Các em có thích báo TN không?

Các em đều tươi cười:

— Thích lắm em ạ, báo hay ghê anh nhỉ.

Tôi chụp lấy câu trả lời đó:

— Thế tại sao các em không giữ lại?

Các em xụ mặt buồn buồn nói khẽ:

— Ba hồng cho.

Tôi toan hỏi thêm vài câu nữa, thì người nọ đã tiến tới gạt đi giọng bức dọc:

— Thôi đi cậu, đủ rồi, đừng dụ dỗ chúng chứ.

Tiếp theo là tiếng cửa xe đóng cái « rầm » và chiếc xe vụt mất. Buồn buồn tôi trở lại sạp báo làm luôn một đường phân tích sự bổ ích của báo TN cho người chủ sạp mục đích xin họ đừng cho thuê báo TN nữa. Người chủ sạp nghe xong bĩu môi:

— Thôi đi cậu ơi! Thời buổi này mà cứ bổ ích với bổ lợi chỉ có nước đi ăn xin mà thôi.

Chán nản tôi trả vội tiền báo và lững thững bỏ về.

THUÊ BÁO? ẮC THỂ!

Nhưng, một sự kiện khiến tôi bớt chán nản và rất cảm động. Chiều nọ, cũng tại một sạp báo khác, thấy một bác xích lô máy mua tờ TN (mà tôi còn nhớ rõ số 93). Tôi giả vờ hỏi:

— Tôi gì mua cho tốn bác? Thuê báo đờ tốn lắm bác ơi, chỉ phải trả nửa số tiền thôi.

Lập tức bác này quay lại nghiêm trang:

— Cậu phải biết thuê báo là giết chết tờ báo. Hơn nữa báo TN này bổ ích lắm. Thà tốn ít tiền còn hơn làm một việc « tàn ác » như vậy.

Tôi giả vờ ngạc nhiên:

— Thế hà bác? Báo TN là gì? Nó bổ ích ra sao hở bác?

Bác xích lô la lên:

— Ủa! Bộ cậu không biết gì về báo này à? Trời ơi! Nó ra tới số 93 rồi mà cậu hằng biết sao. Đờ, chắc lại coi báo nhầm nhí quen rồi nên không để ý chứ gì?

Thế là bác trở luôn tài « hùng biện » lật từng trang TN giảng giải sự bổ ích cho tôi nghe rồi làm luôn một màn phân tích sự tai hại của báo nhầm nhí. Tôi thoáng cảm động và chăm chú nghe. Sau đó, bác xích lô kết luận:

— Cậu nên mua một tờ coi rồi biết. Nó bổ ích lắm. Đừng coi báo nhầm nhí nữa.

Người chủ sạp cũng xen vào:

— Thật vậy đó cậu ạ! Ở đây tôi đâu có cho thuê báo TN vì nó lành mạnh lắm.

Tôi, reo lên thích thú, không phải cái thích thú vì vừa được biết một tờ báo lành mạnh, mà cái thích thú khi thấy còn những người biết thế nào là bổ ích là nhầm nhí, thế nào để cho con trẻ được sự giải trí và giáo dục lành mạnh mà những người đó lại là những người lao động! Thế là tôi mua luôn số TN 93, và quay lại bác xích lô tươi cười:

— Cháu cảm ơn bác nhiều lắm. Nhờ bác mà cháu biết được sự tai hại của báo nhảm nhí, và được biết một tờ TN lành mạnh. Thật nãy giờ làm phiền thời giờ bác quá.

Bác xích lõ võ vai tôi cười tươi :

— Ô có gì đâu, mất khách nhưng giúp ích được cho cậu là tôi mừng rồi. Nhớ nhé từ nay siêng coi TN hoài nhé, tránh báo nhảm nhí đi nhé !

Tôi vâng dạ luôn mồm, bác xích lõ vui vẻ võ vai tôi thật mạnh rồi tạm biệt. Nhìn theo chiếc xích lõ máy qua làn khói mờ mờ tôi thấy cảm động biết bao. Những tiếng « nhé nhé » của bác xích lõ còn vang bên tai tôi thật thần mật, triu mến ..

THUÊ BÁO DÀI DÀI

Chính vì tình cờ gặp hai sự kiện trên, tôi đã cố gắng lòng bông tôi nhiều sạp báo tại nhiều nơi để thăm dân cho biết sự tình. Được biết rằng số người thuê báo TN cũng khá nhiều mà phần đông đều là những người khá giả. Khi thuê báo như vậy thì chỉ có người coi và chủ sạp là « lời » còn lỗ lã do nhà báo gánh chịu. Bởi vì những số báo thuê còn dư, chủ sạp sẽ giao lại cho nhà phát hành và nhà phát hành trả về cho nhà báo.

Do đó mà có thể coi như là hầu hết mọi sạp đều có cho thuê. Riêng về báo TN trung bình 10 sạp thì có đến 7, 8 sạp cho thuê và số lượng báo thuê trung bình 10 quyền thì cho thuê 5, 6 quyền.

Trong khi... «hỏi thăm dân tình» như thế, tôi gặp nhiều vui buồn như hai hoạt cảnh trước. Nhưng có một « ca » rất hân hữu và cảm động xảy ra giữa chủ sạp và khách hàng. Sáng như bây. (16-6) khi đi mua vài quyền sách trở về, tôi ghé lại một sạp báo ở Trương Minh Giảng toan hỏi đồ về báo TN với nạn cho thuê, thì một người đàn ông đi Honda ghé lại đưa cho chủ sạp một tờ TN số 93 nói rằng :

— Cho tui đổi số 94.

Ông chủ sạp lác đầu :

— Ông mua báo này ở đâu giờ

đem đổi, tôi đâu có nhận được.

Người đàn ông chỉ xuống cuối đường :

— Tui mua ở dưới đó, thì đem đổi và ông lấy thêm nửa số tiền cũng vậy mà.

Ông chủ sạp trả lại tờ TN :

— Rất tiếc ở đây không nhận báo nơi khác.

Người đàn ông bực bội cầm tờ báo ném vào giỏ xe và móc bóp ra :

— Vậy bán cho tui 1 số 94 đi.

Trả tiền, nhận báo xong xuôi, người đàn ông nói lớn :

— Đó, tui mua ở đây đó nhé ! Tuần sau đem đổi được chứ.

Ông chủ sạp thoáng cau mày :

— Rất tiếc, ở đây không cho thuê báo TN.

Người đàn ông trợn mắt :

— Gì kỳ vậy ! Sạp nào cũng cho mà ở đây không cho ?

— Rất tiếc, vì báo này là báo lành mạnh bỏ ích tôi không thể cho thuê được

Người đàn ông bủn mủi :

— Bỏ ích, lành mạnh gì ? Nó chỉ để giải trí mà thôi. Ông cho thuê thì vẫn lời vậy mà.

Ông chủ sạp, vẫn lác đầu :

— Muốn còn nó thì phải dưỡng nó. Cho thuê tuy lời nhưng nó chết thì lời ở đâu ra ?

Người đàn ông quăng lại tờ báo :

— Vậy thì trả lại tiền đây.

Ông chủ sạp điềm nhiên cầm lấy tờ báo và trả lại tiền. Người đàn ông rờ máy xe, cầu nhàu :

— Xí làm phách. Ở đó mà lành mạnh mà bỏ ích. Hừ !... Bày đặt !

Không đợi ông chủ sạp có phản ứng người đàn ông rờ ga phóng mất. Ông chủ sạp bực bội quay qua phân bua với tôi :

— Đây cậu xem, báo này mà ai cho thuê được, đã nói vậy mà ông ấy vẫn còn... kỳ cục !

Tôi gật gù và lợi dụng cơ hội bèn gọi chuyện nói về nạn báo thuê, lát sau ông chủ sạp cười tươi :

— Tôi đồng ý với cậu đó, tôi vẫn nghĩ vậy, báo TN bỏ ích, công phu thế này mà ai cho thuê được. Thế mà nhiều người vẫn thuê, thật

tôi không hiểu họ thế nào nữa, ích kỷ hẳn tiện quá cậu nhỉ.

— Vâng ả !

Ông chủ sạp chợt buồn :

— Chà biết bao giờ mới hết nạn thuê báo này ? Trong tương lai chắc vẫn còn dài dài.

KẾT LUẬN

Tệ trạng cho thuê báo hiện nay càng ngày càng tăng. Các báo tuần bấy giờ đành áp dụng biện pháp : không nhận báo đã rọc rồi nơi nhà phát hành. Nhờ vậy số người thuê cũng giảm đi phần nhỏ.

Bởi khi nhà báo không nhận báo đã rọc, tất nhiên nhà phát hành cũng sẽ không nhận nơi các sạp, và các sạp cũng đành không nhận nơi người xem thuê báo. Nhờ vậy người thuê sẽ mua luôn.

Tuy nhiên, nạn thuê báo vẫn còn dài, bởi nhiều người vẫn đi kiếm nhảm coi báo thuê không rọc. Và khi thuê báo coi không rọc, thì lại đi nhảm chủ sạp vẫn nhận, nhà phát hành vẫn nhận, và nhà báo vẫn nhận !

Báo TN vẫn bị thuê dài dài đến Chả hiểu tại sao những người khá giả lại thuê báo đông ? Có lẽ tại họ muốn... « tiết kiệm » tiền thuê báo TN cho con cái được tiêu xài ở tiền báo dư, hoặc ngồi trong rạp nê, ngồi trong quán phở... Mà họ vẫn có cái thú coi báo T.N như thường cơ mà.

Không ai có quyền gì để ngăn cản chủ sạp đừng cho thuê, và người coi thuê đừng thuê cả. Tuy khi chính những người đó biết nhảm thức được giá trị của tờ báo, và biết cảm thông với nỗi khổ tâm của những người làm báo ! Nhưng thì ai biết nhận thức như vậy ? ! ?

Thế nên tệ trạng thuê báo vẫn dài dài, nhà báo còn « điều dưỡng » dài dài. Buồn thay !...

— Bất kỳ người nào tôi gặp cũng có chỗ hơn tôi, đáng cho tôi học.

PASCAL

Giấc mơ của Mait-Su

ĐỒ PHƯƠNG KHANH phụ trách

VƯỜN HỒNG

Đề yêu đời

Tại cái số...

Chắc các em đã có lần nghe một người nào đó than thở về sự không may của họ, và rồi họ kết luận:

— «*Tại cái số tôi nó khổ như vậy.*»

— «*Tại cái số tôi cung bạn bè xấu cho nên...*»

— «*Tại cái số tôi bị sao quá tọ chiều...*»

Hoặc... «*Tôi sinh ra đời dưới một ngôi sao xấu*... Than thở như vậy rồi họ buông xuôi luôn cuộc đời, yếm trí rằng tại cái số không may, mình phải chịu, phấn đấu làm chi cho nó một một đời.

Các em ơi! Các em đừng để bị cái tư tưởng yếm thế ấy nó đầu độc nhé. Dù chúng ta tin ở định mệnh

nhưng cũng đừng quên rằng:

Có trời mà cũng có ta.

(Nguyễn Du)

Danh ngôn có câu «*Chúng ta hãy tự cứu, rồi Trời sẽ cứu.*» đúng lắm đó các em ạ.

Nếu bạn ghét mình, các em đừng nghĩ rằng tại số mình không có cung bạn tốt, mà nên xét lại coi mình có làm điều gì phiền cho bạn chẳng? Nếu ba má yêu các anh, chị, em hơn mình thì đừng nghĩ rằng vì số mình xung khắc với cha mẹ, mà nên xét xem mình ăn ở có được hiếu thuận bằng các anh, chị, em, không... vân vân...

Đừng đổ thừa cho định mệnh, cho «*cái số*». Hãy phấn đấu để cải thiện đời sống, đó là con đường duy nhất để đem lại cho các em một cuộc đời tươi sáng, đầy màu hồng.

Chi Đồ-Phương-Khanh

Thực đơn kiễm ước SÁNG.

Cá lóc nấu canh chua

Rau sà lách rau thơm, giá

Thịt ba rọi kho chung với dừa xắt mỏng.

CHIỀU.

Canh bí nấu thịt nạc

Tôm bạc dim cháy cạnh

Rau muống non xào tỏi.

Chú ý: Bí quyết để xào rau muống cho ngon là khi rửa rau, các em phải vò cho nát ngó rau ra, để nhựa rau muống trôi theo nước, cho tới khi nào nước rửa rau không còn xám xịt nữa, tức là đã hết nhựa, thì rau sẽ không bị chát. Khi nhắc rau ra khỏi bếp, bằm nhỏ một nhánh tỏi bỏ vô thì rau mới thơm.

Đề cho thon bụng

Mỗi ngày tập 2 lần buổi sáng khi mới thức dậy và buổi tối trước khi đi ngủ, mỗi lần tập 5 phút.

— Đứng thẳng, ngực hơi ưỡn, hai chân cách nhau 30cm hai tay giơ thẳng lên trời. Uốn người về phía trước đầu ngón tay chạm đất, giữ hai chân, trong khi đó giữ cho thân người lên, lên rồi lại cúi xuống theo đồng tác đó

— Đọc sách mau quá hoặc chậm quá sẽ không hiểu được gì cả.

PASCAL

— Ta không bao giờ trở nên thông thái được nếu chỉ chìm đắm những gì mình thích mà thôi.

JOU BERT

— Có những quyển sách mà phần đẹp nhất chỉ là cái bìa và cái lưng.

CHARLES DICKENS

— Thời giờ chúng ta nói chuyện phiếm đủ để đọc mỗi ngày một cuốn sách.

FRAGNET

VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG

Nghệ thuật cắm hoa

Trước khi cắm hoa :

Đầu tiên, bạn hãy dùng kéo cắt những lá úa, xấu xí, dập dộp, cắt sát cành. Có những cành hoa nhiều lá quá, che cả bông hoa, bạn cũng phải tỉa bớt. Nên tỉa lờ thờ chứ đừng cắt cả khóm lá, trông không mỹ thuật. Bạn nhớ rằng tỉa có nghĩa là làm cho thưa bớt mà thôi.

Vẽ phân cành hoa, hầu như ít khi bạn lựa được một cành vừa ý. Vì thế, trước khi cắm, bạn phải uốn cho cành hoa có dạng cong cong mềm mại theo ý bạn. Bạn theo hình vẽ dưới đây mà uốn thì cành hoa sẽ không bị gãy.

Hai bàn tay chỉ đè cách nhau chừng một phân chú đừng đè cách quá mà gãy cành. Bạn uốn nhẹ thôi.

BỘI KHANH

Tay Ngọc

Kem làm bằng lòng trắng trứng gà

(Dùng để trình bày hoa trên mặt bánh).

Vật liệu :

Lòng trắng trứng	5 cái
Đường	100 gr
Nước	100 cc
Bột thơm va ni	bằng nửa hạt gạo.
Bơ lạt	250 gr

Cách làm :

Làm kem trắng khó hơn kem vàng vì lòng trắng dễ vỡ. Phải đánh thật đều tay, nếu có máy đánh trứng càng tốt, và cần nhất là tô đựng phải sạch,

không có nước, không lẫn một chút lòng đỏ nào. Đường nấu cũng như làm kem vàng, cũng không được quấy lên, nhưng có một điều khác là vì kem trắng dễ vỡ nên phải nấu đường sôi lên được hai phút rồi mới bắt đầu đánh trứng. Vì khi trứng nổi xộp lên như bông rồi mà còn chờ đường thì trứng sẽ vỡ. Lúc đó, đường phải tới rồi, nghĩa là dính đường vào hai ngón tay rồi dút ra thấy như có sợi. Trút đường vào tô lòng trắng trứng đồng thời vẫn cứ đánh thật đều để đường không vón lại. Đánh thêm một chút nữa cho trứng đường mịn lại rồi để vào tủ lạnh. Đem bơ ra giống như làm kem vàng. Chờ trứng nguội lấy ra dùng muỗng múc trứng vào bơ, mức nhẹ vì dưới đáy có đọng nước, phải bỏ nước đó đi kẻo kem bị vỡ. Vừa mức vào vừa đánh lên cho hỗn hợp trên mịn nhuyễn vào với nhau là chúng ta đã có kem trắng. Đem pha các màu để thụt bông lên mặt bánh.

MỘNG MƠ

Trời xanh .. xanh .. ghé
Mây trắng rủ nhau về
Bé nhìn ra khung cửa
Cầm bút cần vắn về...

VƯỜN MỘNG

Vườn kỳ hoa dị thảo
Giò nhẹ nhẹ miên man
Bờ giậu chim sáo đậu
Cất tiếng hót oanh vàng.

THI SĨ

Hồn mềm như cỏ lá
Mắt buồn thả di hoàng
Đặt vần thơ là lạ
Tặng giọt nâng chiều vàng.

MƯA

Mưa rơi trên tóc em
Nhẹ nhẹ rơi bên thềm
Con đường về ngập nước
Mưa ru cỏ lá êm.

HOÀNG-VĂN-HIÊN
(H.V.M.T)

Mẫu Chiều

Ngày hạ cao nguyên SAO SÁNG

Ly ngồi nhìn mưa rơi thật say sưa. Lần đầu tiên cô bé thấy mưa bụi cao nguyên lất phất, thơ mộng. Thình thoảng vài chiếc áo mưa màu sắc nhồn nhơ trông thật hay. Giá mà có Thụy Mơ thì phải biết, hai đứa sẽ xếp thuyền giấy thả chơi. Ừ, giá có Thụy Mơ nhỉ. Con bé dễ ghét tề, dặn 3 giờ qua chơi mà cũng lờ luôn.

— Ly ơi, Ly ơi.

Ly ngoái cổ ra nhìn. Ô! Thụy Mơ! Thụy Mơ đang vẫy gọi Ly loạn xạ. Ly chạy bay ra cổng kéo Thụy Mơ vào.

— Gớm, lặn lội đi đâu mà trông khổ sở thế? Ly hỏi.

— À, mẹ Mơ bảo chiều nay mời Ly qua ăn cơm cho nó vui, với lại xem tài nấu nướng của mẹ Mơ luôn. Ly chịu nhé.

— Thật à? Sướng quá ta ơi. Đề Ly xin phép u già đi nhé.

Thụy Mơ gật đầu. Cả hai nắm tay nhau đi xuống bếp. Một mùi xào nấu thơm tho bay đến mũi hai cô bé. Thụy Mơ mau mắn:

— U U làm kí gì mà thơm thế.

— Thụy Mơ đấy à. U đang xào thịt.

— U ơi, chiều nay U cho Ly qua nhà em ăn cơm U nhé. Mẹ em bảo thế nào cũng mời được Ly qua

mới thôi, không mẹ em buồn, Thụy Mơ khôn khéo.

— Được rồi, nhưng ai ăn hộ tôi phần cơm này đây, u đùa.

— U cứ đề đấy, mai hôm lại cũng còn ngon chán.

•

Ly giúp bác Loan (mẹ Thụy Mơ) dọn cơm lên bàn ăn. Bác Loan làm cơm thật khéo. Bác làm toàn những món thuần túy Đà Lạt cả: Chou-fleur và đậu hòa lan xào với thịt bò, đậu petit-pois hầm chân giò và khoai tây chiên mặn. Ly và Thụy Mơ, phần dổi, phần vui nên đớp thật nhanh. Bác Loan chỉ cười nhìn hai đứa, lâu lâu bác mới nói một câu.

Dessert là món đầu giảm nước đường. Ôi! Những trái dâu đỏ thắm, chín mùi giảm với nước đường ngọt lịm mới ngon làm sao. Ly được bác Loan trao cho ly to nhất vậy mà ăn xong cô bé vẫn thấy thèm. Thôi kệ, nói ra bác biết bác lại bảo con gái gì mà ăn tham.

Ly và Thụy Mơ ngồi xích đu kể chuyện cho nhau nghe. Ly kể chuyện Sài Gòn, Sài Gòn náo nhiệt, phần thịnh và nóng bức. Thụy Mơ nghe nói, thích Sài Gòn lắm. Cô bé định thế nào cũng xin mẹ cùng với Ly cho biết. Rồi cô bé kể chuyện Đà Lạt cho Ly nghe. Đà-Lạt có hồ Than Thở, có thác Cam Ly thơ mộng, có những thiếu nữ mặc áo len đủ màu hiền hòa, có đông bào Thượng trầm lặng, huyền bí...

— Mai tụi mình đi thác Cam Ly chơi Mơ nhé, Ly nói.

— Ừ, sáng hay chiều. Thôi sáng nhé, vì buổi chiều Mơ bận.

— Ừ, nhớ nhé, sáng mai chín giờ Ly qua nhà Mơ. (Ly đưa tay che miệng ngáp). Thôi giờ Ly về, buồn ngủ quá rồi.

Ly chào mẹ Thụy Mơ rồi chạy bay ra ngoài. Ly chạy trên những

thảm cỏ êm ái, ướt sũng sương đêm và thơm mùi hoa ti-gôn, trên con đường đất đỏ đầy ô gà thật quen thuộc, trên những lè đường sáng mờ ảo bởi ánh đèn đường yếu ớt, cuối cùng cô bé về đến nhà.

Cô bé leo tót lên giường nằm ngủ, không chút gì vướng bận tâm tư.

Thế là một ngày Hạ thật đẹp trôi qua...

SAO SÁNG

CỨU: Có nhiều nghĩa.

Cứu: giúp đỡ

Thí dụ: đoàn cứu trợ là những người đi cứu giúp người khác.

Cứu: Tra xét.

Thí dụ: Anh ta được tại ngoại cứu nghĩa là anh ta được thả ngoài (không bị giam) để rồi sẽ xử sau. (Không phải là anh ta được thả ngoài rồi sẽ cứu giúp sau đâu đấy nhé).

Cứu: Cuối cùng.

Cứu cánh: Kết quả cuối cùng của một cuộc.

Thí dụ: Cứu cánh biện minh là cái kết quả cuối cùng có nghĩa là cái kết quả tốt sẽ bào chữa cho sự dùng biện pháp biện minh, dù rằng không tốt, để tiến tới mục đích. (Quan niệm này nguy hại lắm, vì người ta sẽ biện minh tay khi phải dùng biện pháp biện minh tàn nhẫn để tiến tới mục đích).

Cứu: Chữa bệnh bằng cách đưa lá ngải vào các huyết rồi đốt. Có một loại lá tên là ngải cứu dùng để chữa bệnh.

Châm cứu: Khoa chữa bệnh bằng cách châm vào huyết bằng kim.

THƠ THƠ THƠ

ĐẤU XƯA

Đêm đêm tuổi mình trên ngón tay
Nghe bằng khuôn rêu gọi lừng ngáy
Mười lăm thu đã vào trong mắt
Để lòng ai bao nhớ thương

Tuổi để lòng ai bao nhớ thương
Ngày nao còn ở dưới hiên trường
Ngày nao áo trắng bay trong gió
Để tuổi học trò thơm ngát hương

Cho tôi tìm lại dấu thơ xưa
Mặt thủa vàng son đẹp tháp ngà
Đi bước chân nơi còn bỡ ngỡ
Đang hồng kỷ niệm giấc mơ hoa

Dấu đi ngày xưa nơi đâu?
Còn đây lòng tuổi tiếc u sầu!
Cho tôi tìm lại trong nhung nhớ
Mặt chùi hương thơm... với thương đau

ĐÀNG LINH
(GDTH Quảng Tín)

ĐÊM VỀ DƯỚI MÁI NHÀ

Đêm về dưới ánh đèn hồng,
Em tôi ngủ học, mẹ bóng em thơ,
Tôi thì cầm bút làm thơ,
Nhà có tiếng σ... σ... ngủ đi...

TRỌNG-TỬ
(Tam-Kỳ)

EM LÀ...

Em là chiếc lá mùa thu
Đi theo dòng nước mát mùa gió sương
Em là một đóa hương đương
Cho cơn gió thoảng muốn phượng rơi

Em là muôn vụn vì sao
Đang bầu trời sáng thanh tao êm đêm
Em là chim nhỏ bék thêm
Đã gió cuốn em tìm tuổi thơ
Em là lứa tuổi mộng mơ
Em là ngọn cỏ bơ vơ trong trời
Em là ca khúc tuyệt vời
Đang làn em giữ không rời ngày xanh
Em là gió mát trăng thanh
Đang nắng chói hanh hanh cuối mùa.

ĐOÀN-NGỌC-SƠN
(Trung-học Nguyễn-đ-Chiêu
Mỹ-Tho)

QUÊ EM

Ai có biết quê hương em đẹp lắm
Có ruộng đồng bát ngát thắm chân trời
Có vườn rau xanh mát lắm ai ơi
Có tiếng hát có câu hò vang vọng.

Quê em đó có mấy ai biết đến
Em muốn đời vẫn thương mến quê em
Nhớ dòng sông nước biếc chảy êm đêm
Đêm trăng sáng êm êm câu hò nhẹ.

Quê em đó mỗi nơi là một vẻ
Hoa nở tươi cứ mỗi độ xuân về
Lá rũ vàng mùa thu đến lễ thể
Cây trơ lá đông lạnh lùng đời bước.

Rồi hè sang hoa cúc vàng thược được
Chỉ còn cánh còn lá xum xuê
Và em mừng, em vui sướng như mẹ
Vì em sắp được về quê thăm ngoại.

CÔ-TÓC-TIỀN
(MH-TV)

VƯỜN EM

Vườn em ở tận cuối làng
Có con đường đất có hàng cây cau
Cách vài căn gác trước sau
Là hàng bóng búp chen nhau đón chào
Ôi chao cảnh đẹp biết bao
Muốn ngàn cánh bướm như sao trên trời

Tie đây em được đón mời
Xem chừng em sẽ rạng ngời hơn sao
Ô kia! một cánh hoa đào
Tả tơi trước gió, em nao trong lòng
Đang kia là một chị ong
Trông chị có vẻ thông dong kiếm mồi
Trên trời vượn cánh chim cổi
Bay về vượn nẻo rồi thót kiếp cầm.

ĐÀM-TRÍ-ĐÔNG
(Ngày xưa còn bé)

ĐÔI HƠN

Này nhỏ hỡi...
Đừng hùn ta nữa nhá!
Hứa sẽ đến, cho nhỏ thực nhiều cơ!
Mãi vào trường... ta nhỏ chẳng bơ vơ
Rồi tan học lại cùng về chung hươc...

UYÊN-THUY-PHƯƠNG

CON ĐƯỜNG EM ĐI

Trên con đường về
Chân em nặng nề
Hè đã gần kề
Nghe lòng lại lẻ.

Gió thổi lá bay
Rơi trên vai này
Nhớ về kỷ niệm
Thoáng thấy mắt cay.

Ven đường em đi
Cỏ mọc xanh rì
Em nghe trong gió
Tiếng ai thăm thì.

Đầy vương cỏ xanh
Kìa! Chim hót trên
cánh
Hè mang gió tới
Cho Phượng rơi
nhanh

Mặt trời le lói
Đác hoa chợt nổi
Có bé ở lại
Em khẽ lúc chối.

Con đường khi xưa
Thương mắng cho vừ
Em xin từ giã
Chẳng một lần đưa.
VI-VƯƠNG
(Bút nhóm Viễn Du)

TRỤC NẮNG

Nắng vàng tỏa sáng
Tiếng đàn vang vung
Xa xa yên lặng
Chim hót đầy đàn.

VƯỜN XINH

Trên cánh hoa giấy
Bướm vàng lung linh
Lao xao lá động
Bầu trời trong xanh.

HOÀI-NHẬT-VŨ

THƠ TRỜI

Mưa rơi
áo rơi
em chơi
ngoài trời
mưa lạnh
nắng mạnh
long lanh
trên cánh
nắng lên
trời êm
Càng thêm
êm đêm

DANH NGÀN

NẮNG TRONG SÂN TRƯỜNG

Xin cho em mộng đông đầy
Ru con nắng lạ hàng cây sân trường
Hồn chúng như sợi tơ vương
Vàng hanh lá cỏ nồng hương đất trời
Ngồi trong lớp học mộng khơi
Đôi ngoài khung cửa quên lời thầy cô
Nhịp tim thật khẽ hư vô
Mây trời phiêu lãng ngày ngộ mặt
buồn

Long lanh rực rỡ sân vương
Phượng xanh bóng đỏ gọi nguồn hoang
mơ

Em ngồi gió thoảng buồn tẻ
Ôi màu nắng lạ đi về trong em
HỒ THỊ NGUYỄN-THANH
(bu Gông Hơ-TU)

CUỘC THI

SÁNG TÁC

Số thứ tự nhận được 416

NHỮNG GIỜ HỌC CỨ ĐĂNG KHOA

Năm học lớp «7» của chúng tôi quả là một năm học đến nay tôi vẫn còn luyến tiếc. Mỗi lần đi ngang qua lớp cũ, tôi vẫn nghe một chút gì vừa thân mật, vừa quyến rũ... Những cảm tình đó dâng lên trong lòng tôi một cách nhẹ nhàng, nhưng vô cùng sâu đậm.

Lớp «7», một lớp những thằng con trai «ngịch như khỉ» đã bắt đầu quen với không khí của bậc trung học. Chúng tôi là con trai nên đùa nào cũng «lém đặc ruột». Đầu năm chúng tôi hầy còn ngán oai của các thầy. Chúng tôi chỉ tấn công phòng học, vì «hắn» không bao giờ «mét» thầy hay phản đối thủ phạm. Những câu châm ngôn treo trên tường đã bị sủa chừa, thêm thào vào. Những câu: «Nhân chi sơ, tính bổn quạu», «Người lịch sự bỏ rác vào túi kẻ khác», Được thay chỗ cho. «Nhân chi sơ, tính bổn thiện», «người lịch sự bỏ rác vào túi...»

Dần dần chúng tôi đặt danh hiệu cho nhau, tùy theo đặc điểm của mỗi đứa. Riêng tôi, thay vì Vũ Hùng như tên ba má tôi đặt khi tôi vừa khóc chào đời; Tôi «qui» đã không xin phép tôi, cũng chẳng nấu chè, dấm đổi tên tôi lại là «Vũ Mừng»! cả thằng Thơ bạn của tôi cũng bị gọi là Thỏ...

Chỉ cần nhìn vào ban đại diện của

lớp tôi, những ai «yếu bóng vía» cũng đủ run rồ! Minh lực sĩ: trưởng ban thể thao, một học sinh «phê mạnh» phơi bày một thân hình lực lưỡng như... cây tằm. Hưng «Việt gốc than» trưởng ban sạch sẽ. Tư Ninh (tên thật của hắn là Ninh) trưởng ban trật tự. Tay này đã nổi danh với nhiệm vụ của hắn! Đến nỗi có lần thầy «khen».

— Ninh ơi! em sao giống chính phụ quá! Suốt giờ thấy thầy em lại nhai hoài.

Tê hại nhất là trưởng ban văn nghệ, «Vũ Mừng» tôi. Tụi «qui» đã bầu cho tôi vì chúng bảo rằng: «nội cái tên của mày không, đủ ăn tiền rồi!» Toán viên của tôi cũng toàn là những ca «sời»; họ chỉ biết «hét» chứ không biết hát. Ban văn nghệ của tôi chỉ «ruột» mỗi một bài «Quốc ca».

Chúng tôi lúc đó thật là trẻ con và vô ý thức về hành động của mình. Những giờ tan học năm, bảy đứa kéo nhau đi một vòng phố, tình cờ gặp ông thầy già dạy Công dân. Chúng tôi đã cười và chỉ cho nhau:

— Ông ngoại kia tụi bây ơi!...

Khi thầy nghe được và nhìn chúng tôi, cả bọn lại ù chạy đường khác để tránh mặt thầy; Thầy đã nói một câu mà đến sau này chúng tôi mới đủ trí khôn, để nhận thấy mình quá lỗi...

— Mấy con đi gặp thầy phải chào, thưa. Làm gì chỉ chỗ nhau cười vậy? Mai một thầy chết, đám ma đi ngang chỗ mấy con đứng. Mấy con dám vỗ tay reo: «Đám ma ông ngoại kia tụi bây ơi!» làm phải không?... Giọng nói khàn khàn, buồn bã của thầy đến giờ như vẫn còn vang bên tai tôi. Lời nói của bậc thầy đáng kính, vị tha biết bao!.. Thầy trò chúng tôi đã sống trong những giờ học vui nhộn và thân mật. Lòng thương yêu tha thứ cho học trò của những thầy tôi, sự liếng thoàng của chúng tôi đã làm chúng tôi mong năm học không có ngày nghỉ...

Những giờ học Việt văn vui nhộn với thầy B. Thầy giảng bài thật hay.

Thơ thường khêu tôi; chỉ cho tôi nhìn về mặt say mê của anh bạn «Giám sứ». Giám đang há «mồm», mắt nhìn chăm chăm thầy. Thơ hay bảo nhỏ với tôi: «Nó muốn «đào tui, nuốt sống» thầy sao! để tao như cho nó gáy!». Thơ bứt tóc ngoảnh vào mũi «con đẽ» Giám. Những lần như thế Giám đập tay Thơ kêu «chát» và phùng miệng:

— Đồ chẳng ăn, trần quán! chơ vậy sao ta?..

Tôi và Thơ lại có dịp cười khúc khích; Giám đã chơi xỏ Thơ để răn hặn. Trong giờ Việt văn, có lần Giám đã nhắc nhở:

— Xưa nay đều trọng người chân thật.

Ai nấy nào ưa kẻ mặt dui.

Thơ vì quá tin bạn: nên đã đem thầy B. khen «— hay!» thật to và thân ái tặng cho hai quả trứng gà — về tội bôn cọt trong giờ học. Thơ cũng không bỏ qua cơ hội để phá lại Giám. Giám rất dõ Pháo văn. Trong giờ Pháp văn Giám đã găm vào tập không dám ngược lại sợ thầy «xi» mặt. Hắn đã từng nhận: «Tôi giờ Pháp văn là sao muốn cú». Mỗi lần cây bút rơi thấy N. rá trên mặt sờ khuyên dấm. Muốn lần như một Giám làm nhảm.

— Ý trời! Xích lên một chút thầy... xuống một chút thầy... ông phao kích ngay tao quá Hết ơi!

— Trời ơi! Bộ điên hay sao anh xé cái bè ra làm đôi.

— Tại khi ngủ hân ngủ quá quá.

Cô lần Giám bị gọi. thầy cấm không cho ai nhắc. Mặt của hắn tái xanh một cách đáng thương. Khi được hỏi: «— Hình dạng của trái đất như thế nào, vuông, tròn hay dài? Giám ăm ở thầy đã nói cho hẳn vuốt đuôi:

— La terre est car...

Giám đã nhanh nhẩu tiếp:

— La terre est carrée. (La terre est carrée) (Trái đất thì vuông).

Giám đã bị thầy «rê» lên đầu cái áo choàng yếm. Cả lớp cười đến đau bụng...

Những giờ Toán của lớp tôi cũng không bao giờ khô khan, hay chán nản. Thầy K dạy Toán là một huynh trưởng hướng đạo cởi mở. Thầy đã thân mật nói với chúng tôi:

— Thầy đã từng đi nhiều chỗ bắt cứ trò chơi nào thầy cũng biết hết!

Có tiếng hỏi to của «Hưng tồ»:

— Thầy biết binh xập xám không đây?

Thầy đưa cây thước dài giá giá lên không và hỏi: — «Em nào muốn binh xập xám? Lên đây thầy minh cho». Rồi thầy trò chúng tôi cùng cười...

Biết bao kỷ niệm được pha trộn bằng lòng cởi mở, vị tha của những bậc thầy với sự vô tư, nghịch ngợm của tuổi học trò trôi qua theo thời gian. Đến cuối năm học, chúng tôi tổ chức buổi liên hoan, dưới sự chứng kiến của các thầy.

Chúng tôi toàn là con trai đã rủ nhau đi chợ từ sáng sớm. Cả lớp may hoay trang hoàng phòng học, đến hai giờ chiều mới xong. Ban tổ chức lẳng xẳng mời các thầy kèm theo: — «Lớp em có chương trình nghệ hấp dẫn lắm thầy!»

Nhưng sự thật lớp chúng tôi có chương trình nào đâu! Tụi quí chỉ chờ cho tới hay hôm trước. Toán của tôi chưa tập được bài, bản nhạc hết. Nhất là ban văn nghệ hạng của tôi thì kỳ này chắc các thầy «rên» rồi...

Trong tiệc, chúng tôi chỉ biết

trám vào chương trình bằng cách kể chuyện vui. Cả lớp nhao nhao đòi nghe nhạc. Tôi đã phải năn nỉ hết hơi, các toán viên mới chịu hợp ca.

— Vui là vui là vui chúng mình vui nhiều... Vui là vui là vui chúng mình quá vui.

— Đến lượt trường ban văn nghệ phải hát, đề chuộc tội cho các toán viên làm lung bưng lỗ tai của thầy và các bạn đi...» Thầy Sra lệnh; Kẹt lăm «Vũ Mừng» tôi mới vô đầu gối tai lên bực trình diễn. Với sự vỗ tay vỗ lớp của các bạn và nụ cười thương hại của các thầy. Tụi bạn cứ réo lên:

— Múa đi! Vũ mừng đi!

Thầy K. bảo cả lớp im lặng và tôi mới ồm ồm: — «Thưa thầy và các bạn, Hùng xin trình bày bản Duyên số...»

Tiếng la hét lại nổi lên:

— Thôi, xuống, xuống!

— Kệ, hát đi, hát đi!

Thầy N bảo:

— Cả lớp im lặng nghe Hùng hát đây.

Tôi «hét» lớn: — «Tôi qua có người... em buồn em nhớ biết bao nhiều... Tiếng đập bàn, rồi vỗ quit, hạt dưa bay lên chỗ tôi đứng tôi tập. Tụi quí lớp tôi đưa nào cũng thắng tay chơi. Tôi chạy nhanh về bàn.

Tiếng thằng Giám «sún» oang oang: — «Xe la phề mi ne» (c'est la fêmi nin)

Các thầy nhìn nhau cười:

— Tụi nó thiệt, hết nói nổi...

Không khí buổi tiệc liên hoan cuối năm như còn phảng phất đâu đây. Tôi nghe mơ hồ trong trí não tiếng đập bàn, tiếng reo cười, tiếng huyết sáo...

— Làm gì đứng đây vậy ông...

tướng? Sắp đến giờ học rồi!

Tiếng thằng Thơ làm tôi giật mình:

— Thơ! mấy còn nhớ ngày liên hoan cuối năm lớp 7 của tụi mình không?

— Ờ! Vui quá hé mấy?

Thơ réo mạnh vào tai tôi: — «Có thuộc bài không? Một lát thầy Q trả bài hết lớp đó nghe! Mơ mộng hoài đi ông!»

— Thuộc chứ sao không.

— Tao với mấy bữa nay bị kêu dọn bài là cái chắc!

— Tại mấy đọc trước.

— Ai biểu mấy hỏi tao thuộc bài không. Tao mới đọc.

Hai đứa xách tập chạy về lớp học, miệng «kinh» nhau nói — «tại mấy..»

Tạm biệt 7 «A3» Hẹn sẽ lại thăm «mì» thường...

LÊ ĐĂNG-KHOA

— Ghê l...

— Đọc sách là cả hai người cùng sáng tác.

HONORÉ DE BALZAC

— Tiền vốn đặt vào công việc gì cũng không có lợi bằng đặt vào việc mua sách hữu ích.

H N CASSON

— Đọc sách là nói chuyện với những người thành thật nhất của những thế kỷ đã qua.

DESCARTE

— Gặp cuốn sách hay nên mua liền dù đọc được hay không đọc được, vì sớm muộn gì cũng cần đến nó.

Sir WINSTONS CHURCHILL

SÔNG NILE

Buổi sáng đầu tiên tại Cairo, chị Diễm Khanh nói với hai em:

— Đây là thủ đô xứ Ai Cập, ở đây trời luôn luôn nắng và ít khi có mưa. Đáng lẽ nơi này là vùng đất thuộc về Sa mạc, nhưng trái lại là miền phì nhiêu đông dân. Dân cư sinh sống ở đây trên 5000 năm nay. Chúng ta sẽ tới thăm ông Hussein Ali một kỹ sư cầu cống và là bạn thân của Ba khi hai người cùng đi tu nghiệp bên Hoa Kỳ. Ông ta sẽ dẫn chúng mình đi đó đây và cắt nghĩa cho chúng mình tại sao nó như vậy.

Chẳng bao lâu cả ba người đến văn phòng ông kỹ sư. Trong phòng có một bản đồ lớn về sông Nile treo trên tường. Ông Hussein Ali là người Ai Cập da đen ngăm ngăm. Ông mặc Âu phục và rất vui vẻ chỉ dẫn cho Hiếu và Học thấy rõ vị trí của thành phố Cairo trên bản đồ này.

— Cairo ở đây, trên bờ sông Nile và cách bờ biển Địa Trung Hải 180 cây số. Phía trên Cairo một chút thì lòng sông Nile rộng độ cây số rưỡi nhưng thay vì chảy thẳng ra biển, sông chia thành 2 nhánh và tạo thành một vùng tam giác lớn. Mỗi nhánh ông lại chia thành nhiều nhánh nhỏ vì vậy ra tới biển sông Nile có rất nhiều cửa sông.

Vùng bình nguyên tam giác được giới hạn bởi các nhánh sông đó được gọi là bằng sông Nile, tiếng Anh

THẾ GIỚI MUÔN MÀU

hoặc Pháp gọi là delta bởi nếu nhìn ngược lại nó giống chữ (delta) của Hy-lạp. Bình nguyên đó rộng độ 13.000 cây số vuông và nó được cấu tạo bằng đất bùn do sông Nile mang tới.

Học nghe tới khối bùn không lồ đó thấy rung mình:

— Cái gì mà thấy ghê quá hả! Những bùn là bùn thì hơi lắm phải không bác?

Ông Hussein Ali phì cười:

— Gọi là bùn nhưng giờ thì nó khô rồi, đất bùn này rất tốt như vậy có nghĩa là cây cối xum xuê hoa quả ề ề. Các cháu sẽ thấy ở đó có ruộng đồng, vườn nho, và khắp nơi thì trổn mọc lên như nấm. Các cháu thấy không, mặc dù chúng ta ở lượng nước nên chúng ta có thể trồng bất cứ một loại cây trái nào. Người ta dẫn thủy nhập điền, và đây chính là nhiệm vụ của bác, của người kỹ sư về ngành thủy lợi. Bác lúc nào cũng phải coi sóc kinh rạch dẫn nước để nó luôn luôn ở tình trạng hoàn hảo và đặt kế hoạch vét bùn khơi thêm kinh mới nếu cần.

Từ nãy giờ Hiếu băn khoăn nhưng không dám hỏi giờ mới lên tiếng:

— Nếu không có mưa, vậy sông Nile lấy nước ở đâu hả bác?

— Sông Nile chảy từ vùng xích đạo và ở đó mưa quanh năm. Sông dài gần 6.600 cây số và nhờ lượng nước mưa này nó đủ để tưới và chạy băng qua sa mạc để tới Ai Cập. Nước sông Nile còn được cung cấp bởi 1 hồ vi đại ở Uganda đó là hồ Victoria. Hồ nước ngọt này lớn thứ nhì trên thế giới. Hai cháu nhìn lên bản đồ coi. Nó ở đây này.

Hiếu và Học nhìn lên bản đồ thấy Hồ Victoria nằm trên vùng xích đạo nó chảy dài 2.500 cây số qua nước Sudan trước khi đến Khartoum. Thấy chữ Khartoum trên bản đồ Học sung sướng nói:

— Thưa bác cháu đã thăm viếng nơi này 2 ngày trước đây. Chúng cháu cũng ngủ đêm và thăm cảnh nơi này.

Ông Hussein Ali vui vẻ:

— Vậy hả cháu. Khartoum là thành phố đẹp đấy chứ. Nhìn bản đồ các cháu thấy tại Khartoum có một con sông lớn đổ vào sông Nile không? Đó! Người ta gọi nó là sông Bạch Nile (White Nile) và con sông phụ gọi là Lục Nile (Blue Nile). Con sông thứ hai chảy từ vùng núi ở Ethiopia. 2 sông này hội tụ tại Khartoum vào sông Nile chính rồi cùng nhau bắt đầu cuộc hành trình đàng đàng qua sa mạc suốt gần 1.200 cây số.

Hiếu nói với một vẻ suy nghĩ đặc biệt.

— Nếu vậy theo cháu phương pháp qua Sa mạc hay nhất là đi dọc theo sông Nile phải không bác. Vì như vậy mình có nước hoài ở đường.

Chị Diễm Khanh từ nãy đến giờ chỉ ngồi nghe bây giờ mới thấy tiếng:

— Không được đâu Hiếu ạ! Sau khi rời Khartoum sông Nile đến một vùng sỏi đá và sông uốn khúc thành hình chữ S. Nó vượt qua sáu sườn núi đá thẳng đứng thành 6 thác nước vì đại không một tàu bè nào có thể vượt qua. Các em coi 6 thác đó có ghi tên trên bản đồ. Những nơi nào không có thác thì thò dân dùng thuyền làm phương tiện giao thông. Những chiếc thuyền Ai Cập trên sông Nile này được gọi là Feluccas.

Hiếu lại hỏi thêm.

— Sông Nile khi chảy qua sa mạc sao nước của nó không bị bốc hơi. Nhất là vùng sa mạc thì nắng gay gắt không mưa sao lòng sông Nile không bị khô cạn.

Chị Diễm Khanh bảo cháu của Hiếu hay làm, Học có thể gọi

ý kiến gì không, Học ngồi im.

— Theo ý chị thì nước sông Nile cũng có bị cạn khô chứ.

Ông Hussein Ali cũng đồng ý như vậy và ông nhấn mạnh thêm,

— Có khi vùng đồng bằng sông Nile không còn được cung cấp đầy đủ nước để tưới ruộng nữa. Thật ra nếu không có sông Lục Nile (Blue Nile) thì chắc chắn vùng đồng bằng đôi lúc trở nên vùng sa mạc. Nhưng mỗi mùa hè, một con sông khác là sông Atbara từ xứ Ethiopia chảy sang tiếp sức với sông Lục Nile để mang nước đến.

Hai em Hiếu và Học đều nhớ chị Diễm Khanh bảo là hai bên vùng xích đạo chỉ nhận nước mưa vào mùa hè.

— Cũng vào mùa hè, mặt trời nóng như lửa làm tuyết trên các rặng núi cao xứ Ethiopia tan ra khiến nước sông Atbara đông một lúc nhận được nước mưa và nước do tuyết tan.

Ông Hussein Ali đồng ý với chị Diễm Khanh :

— Đúng vậy, do đó hàng triệu mét khối nước tràn xuống sông Lục Nile và sông Atbara mỗi năm từ tháng 5 đến tháng 9 dương lịch. Khi xưa vào những tháng này đồng bằng bị ngập lụt và 1 số lớn nước sông chảy ra biển. Đến tháng không mưa thì dân quê lại thiếu nước. Tình trạng này kéo dài mấy ngàn năm. Cho đến đời Hoàng Hậu Anh quốc Victoria các kỹ sư người Anh mới nghĩ ra việc trữ nước sông vào mùa mưa. Họ chọn những chỗ nào mà thung lũng sông hẹp nhất và xây đập nước vĩ đại ngang qua đó.

Học hỏi:

— Thưa bác tại Ai Cập có bao nhiêu đập nước như vậy?

Ông Hussein Ali trả lời :

— Những đập chính là đập Sen-nar trên sông Lục Nile đập Aswan xây năm 1902 ở giữa sa mạc, và con đập Asynt cách Cairo độ 400km. Còn nhiều đập khác nữa trên hai nhánh sông ở vùng đồng bằng và cách đây

Cái Khăn có Ma lực

Trình diễn :

Đặt trên bàn 1 cái ly uống sâm banh (có đáy rộng). Ly úp sấp trên mặt bàn. Bọn giờ trước khăn giả một cái khăn tay đem xoắn lại rồi đặt lên đáy ly (hình 1 và 2). Bây giờ bạn nhấc cái khăn lên. Lại thay cái ly bị kéo lên theo (hình 3).

Xảo thuật :

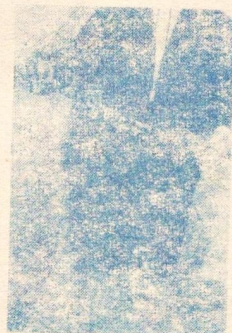
— Trên bàn, bạn đặt sẵn một

sợi chỉ (cùng màu với mặt bàn) đã nối 2 đầu thành 1 vòng tròn. Khi đặt cái ly lên, bạn để ly nằm trong vòng chỉ (hình 4).

— Lúc đặt cái khăn lên đáy ly, bạn tóm lấy hai đầu chỉ cùng với 2 đầu khăn (hình 5).

— Khi kéo khăn lên, sợi chỉ sẽ căng thẳng, giữ chặt lấy đáy ly làm cái ly bị kéo lên theo (hình 6).

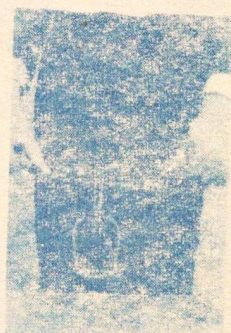
Hình và Tài liệu của
Ảo thuật gia Kassagi

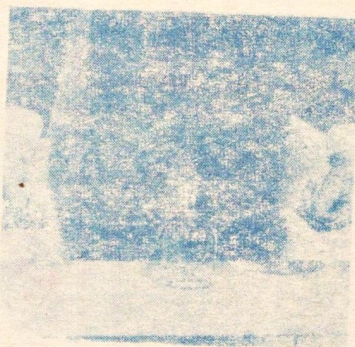
(1)

(2)

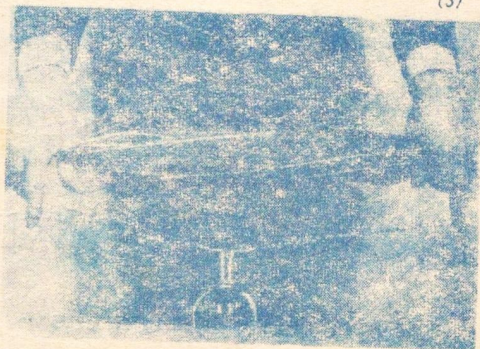
(3)

(4)

(5)

(6)

không lâu người ta xây 1 đập mới trên sông Bạch Nile ở thác Owen tại Uganda.

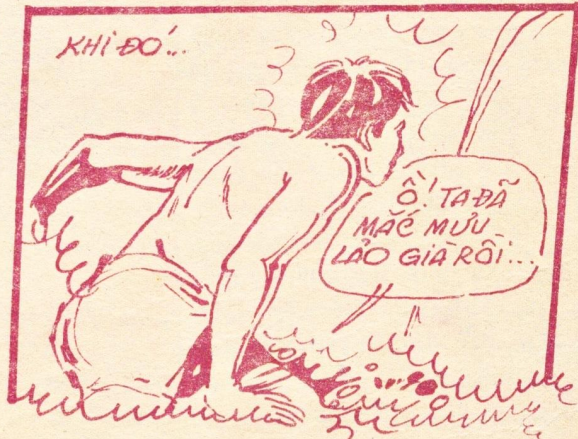
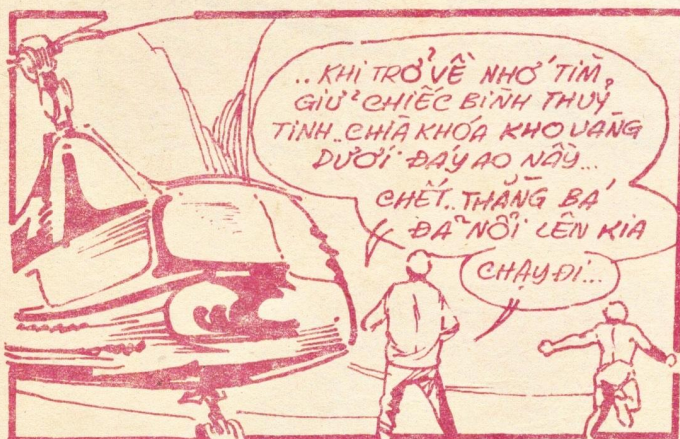
Chị Diễm Khanh đại diện hai em cảm ơn ông Hussein Ali vì đã làm mất nhiều thì giờ quý báu của ông và xin kiểu từ về khách sạn nghỉ

ngơi. Ông Hussein vui vẻ tiễn chân 3 người ra tận ngưỡng cửa. Ông bắt tay và xoa đầu Hiếu và Học. Trước khi từ giả ông đề nghị 2 em giờ quyền Atlas ra coi và suy ngẫm những gì chị Diễm Khanh và ông đã nói.

PHẠM THỊ KHANH

CÙNG ĐI VỚI TỬ' THẦN

Tranh và lời của NGUYỄN TÀI

ANH BA 'LẠI' PHI CƠ RƯỢT THEO TÔI...

A.. NÓ KIA RỒI KHÔNG THOAT ĐƯỢC TAY DẦU

CHẾT NÓ THEO KIP MÌNH RỒI...

NHÚNG THAY, Ừ ĐÁP XƯƠNG.. CHIẾC PHI CƠ BÔNG MẤT HƯỚNG BAY.. CHẠO ĐI RẠXÀ... NHƯ MỘT CHIẾC ĐIỀU DỨT DÂY...

Ồ! SAO THẾ NÀY.. TẠ KHÔNG ĐIỀU KHIỂN ĐƯỢC TAY LẠI NỮA...?

CHẾT RỒI...

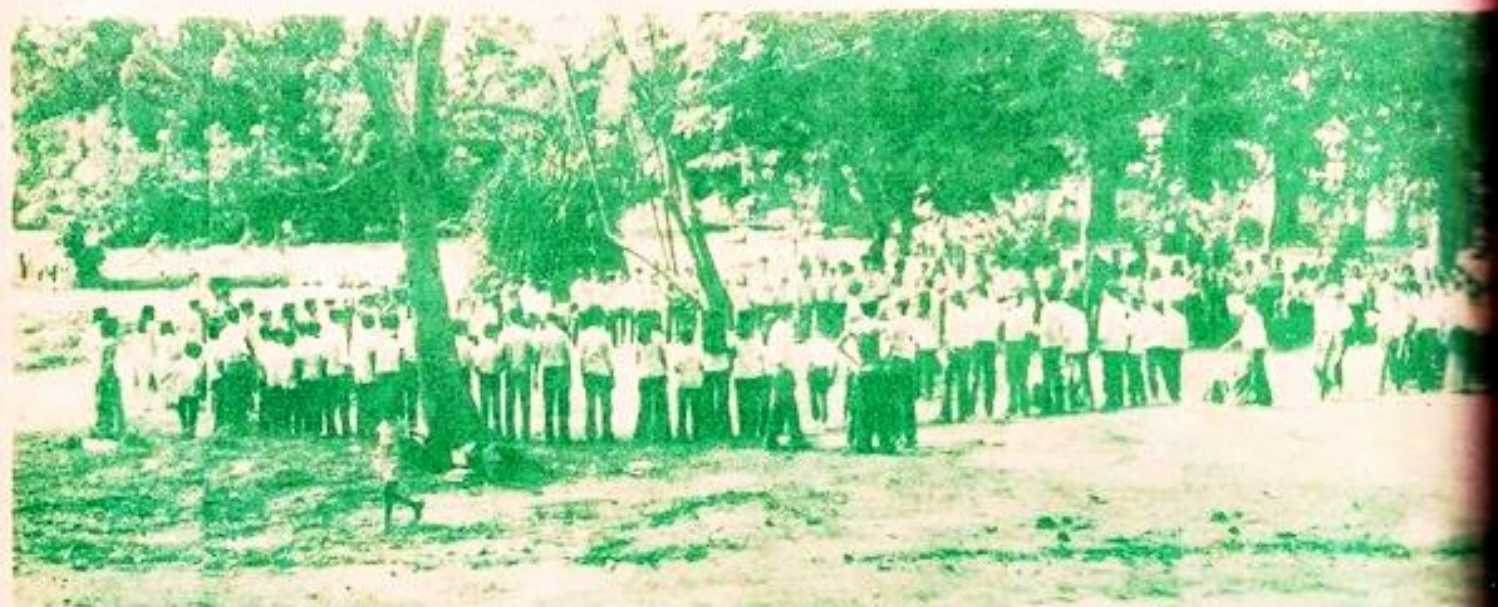
RỒI.. ẦM MỘT TIẾNG.. THÂN PHI CƠ VA VÀO VÁCH NÚI.. NỔ TUNG TỬNG MẢNH Vụn RƠI XUỐNG BÊ...

THÌ RA CHATÔI ĐÃ THAO LÔNG CHONG CHONG CHIẾC TRỤC THĂNG..
ÔNG ĐÃ CHỌN CÁI CHẾT VỚI ĐỐI THỦ...

42
CÔ TIẾP..

2. PHÓNG SỰ SINH HOẠT

BUỔI HỌP MẶT HÈ 73 GIỮA G.Đ.T.N-TU' VỚI CÁC CHI NHÁNH GIA ĐỊNH - QUẬN 8 - BIÊN HÒA

Bài của Mai-Hoa

Đề đầy mạnh sinh hoạt GĐTN và nhằm gia tăng tình đoàn kết, thân ái với các thiếu nhi, BĐH-TU' đã tổ chức một buổi họp mặt hè tại Sở Thú Saigon vào ngày 17-6-73.

Buổi trại đặt dưới quyền điều khiển của ban sinh hoạt TU' và các đại diện trưởng của các chi nhánh là: Nguyễn thị Nha Trang (đdt GĐ), Trần văn Bắc (đdt Quận 8) và Uyên thủy Phương (đdt BH) đã diễn ra trong bầu không khí vui tươi và đạt được kết quả không ngờ!

TIN YÊU MỞ ĐẦU

Đúng 8g30 khi tất cả mọi người đã tụ họp đông đảo trước đền Kỷ Niệm, Ban quản trại với hướng dẫn tới đất trại. Vừa tới nơi các chi nhánh đã hăng hái tập họp riêng thật nhanh nhẹn để nghe Đại diện trưởng nhân nhủ đôi lời. Sau đó từng bước chân chim thoăn thoắt theo tiếng còi lệnh họp lại với nhau thành một vòng tròn để sinh hoạt chung. Vòng tròn vừa được tạo xong, tất cả đều thẳng người nghiêm chỉnh cất cao lời đoàn

ca (TNV.N hành khúc) vui tươi mà hào hùng. Tiếng ca vừa dứt, Ban quản trại đã tươi cười lần lượt ra « trình diện » trước mặt mọi người, và đều phải đọc... « một bài diễn văn » chúc mừng cho buổi trại ĐOÀN KẾT và tất cả TN. Những tràng pháo tay bắt đầu nổ lên rộn rã.

Thế rồi tất cả lại cất cao lời ca vui tươi, tay vỗ nhịp nhàng, mắt long lanh, môi mở rộng. Giây phút mở đầu tràn ngập tin yêu!

HĂNG SAY SINH HOẠT

Sau đó, băng reo được nổi lên để các chi nhánh tách ra sinh hoạt riêng trên phần đất của mình. Lập tức mỗi chi nhánh được phát cho một xấp bài hát, để tiếng ca sau đó cất lên thật vui tươi hăng hái. Ban quản trại cũng được tách rời ra để thay nhau lần lượt ghé thăm các chi nhánh bày trò và ca hát. Tất cả đều hăng say sinh hoạt.

Bên này vỗ tay reo mừng; bên kia cất tiếng ca cao vút; bên này vui với trò chơi sống động; bên kia cười với

trò chơi thoải mái. Những tiếng ca; những tiếng ca; những nhịp vỗ tay rộn rã; những ánh mắt long lanh; những đôi môi mở rộng; những chân thoăn thoắt; những bàn tay vung cao... tất cả đã tạo lên một bầu không khí vui tươi, một hoạt cảnh vô cùng sống động. Khiến các chi nhánh sinh hoạt khác không khỏi ngỡ ngơ!

BÊN DÂY THÂN ÁI

Đúng 10g30, tiếng còi lệnh của Ban quản trại cất lên rộn rã, lập tức trăm bước chân thoăn thoắt trên đường đất cỏ quây thành một vòng tròn lớn. Giây phút sinh hoạt chung bắt đầu. Không khí đã vui tươi sống động càng thêm sống động và tươi. Cùng lúc ấy một phái đoàn tòa soạn tới thăm viếng trại, một Việt Mô, cô chú Nhật Tiến.

Thế là giây phút sinh hoạt đã vui tươi lại càng vui tươi hơn giờ hết!

Biên Hòa ra tài dạy một mình Anh em ta về, Quận 8 chỉ hân

trên bài vũ «Cây cao» đáp lễ. Thật là vui!

Cô, chú Nhật Tiến thấy thế cũng ra luôn một trò chơi «hỗn tạp» gồm 4 giải thưởng cá nhân thật vui. Mỗi đầu chú N.T chơi trò «Đố vui có thưởng» với một câu thật ác ôn: «Có bao nhiêu họa sĩ có mặt thường xuyên trên tuần báo Thiếu Nhi». Thoạt tiên, bà con tưởng dễ cười hi hi, ào ra giải đáp! Nhưng ơ kia sai toét! Khiến mọi người ngẩn ngơ vội ôn lại, nhằm lại thật kỹ và lần lượt từng người tiến lên, nhưng cái đầu của chú N.T vẫn lắc lĩa lĩa. Phải đợi đến lúc sau, một thiếu nhi Biên Hòa đeo kính trắng chậm rãi tiến lên thủ thi thủ thi, chú N.T mới reo lên: «Đúng rồi» và chú giải đáp: «Có bốn họa sĩ cộng tác thường xuyên trong báo T.N đó là: Vi Vi, Nguyễn Tài, Hergé và Walt Disney». Mọi người đều ngẩn ngơ và đồng loạt vỗ tay vang rền. Phần thưởng được gói trong giấy hoa. Tòa soạn yêu cầu bác Vịt Mò mò giả gầy gò mà bị bịt mắt đi «mò» quà

— Bác Vịt Mò mò phần thưởng thật lài!

Bây giờ tới phiên cô N.T, cô ra đề cũng khó: «Lúc này TN Quận 8 đã dạy cho mọi người bài vũ «Cây cao» bây giờ ai không phải là TN Quận 8 ra diễn lại nếu đúng sẽ đoạt giải». Mọi người đều xị mặt xăm xị: Khó quá. Nhưng, liền đó 2 kệp tóc thuộc thiếu nhi BH hùng dũng bước ra xin «tái diễn» sau vài phút «trò tài» thiếu nhi Quận 8 làm giám khảo hô vũ «sai». Sau đó, mọi người xung phong ào ạt ra «diễn xuất». Nhưng cũng «ác» như chú N.T những cái đầu của thiếu nhi Quận 8 vẫn lắc lĩa lĩa! Bài vũ ngắn thế, đã được học một lần rồi múa còn sai. Sau cùng, Quận 8 phải cử một TN nữ ra diễn lại để các «thí sinh» cũ học lại. Nhưng, cái màn vũ «Cây cao» này quả thật là «cao»! «Thí sinh» dù được ôn lại bài vũ vẫn diễn sai như thường. Sau cùng, đành phải chọn 1 thiếu nhi vũ khá nhất để chấm giải. Bác Vịt Mò, lại phải đi mò quà. Lần này thật là hi hữu bác mò ngay phải một «chú vịt cồ» có bốn bánh xe và một quyền Đường lên núi thiên mã. Cuốn sách

bỏ vô túi, còn vịt thì người trúng giải phải biểu diễn một màn «lừa vịt» thật hay! Pháo tay vang rền! Vui quá xá!

Giải thứ ba là một con «heo» dùng đựng tiền tiết kiệm và một quyền Những người áo trắng cũng của chú N.T. Giải này về tay một thiếu nhi Quận 8 bé nhất, vì thiếu nhi Quận 8 đã có công bày màn «Cây cao» thật «cao». Tới đây cô, chú và bác Vịt Mò bận việc phải ra về, thế là có một màn «tạm biệt» thật vui. Sau đó, còn một giải nữa Ban quản trại bèn cho trò «bom nổ chậm» để hên xui. Tới đây vui thì có vui, nhưng: dạ dày không vui. Do đó mà tất cả lại phân riêng từng chi nhánh để lo việc... trả nợ dạ dày!

BỮA ĂN TRƯA VUI VẼ

Thật nhanh nhẹn, sau 45 phút chuẩn, các chi nhánh đều lo xong phần riêng của mình. Ban quản trại cũng nghỉ ngơi và dùng bữa trên phần đất riêng. Xin mạn phép nói sơ về thức ăn của ban quản trại chúng tôi nhé. Chà có gì cả, vì chúng tôi hồng lo sản ở nhà, ấy đó chỉ là riêng hủi của chúng tôi thôi, còn kệp tóc khỏi chê. Nữ TN Nguyễn thị Nha-Trang lần lượt lấy ra này đĩa, chén rồi cơm mâm, chấm mâm, chuối... (hồng phải kệp chuối). Thế

— Đại diện Trưởng Biên Hòa, Uyên Thụy Phương đang sử dụng đàn dục trại bài ca «Thưa Bà má, con mới đi học về...» của nhạc sĩ Lâm Tuyền.

— Chú Nhật Tiến đi một món Đố Vui Có Thưởng.

thường để rải rác trong vòng trại. Ấy thế mà bác «mò» thật hay, trúng phóc ngay giải có cái mũ của kệp tóc và một quyền «Chim hót trong lồng» của chú N.T nằm trong. Tất cả đều cười vang thích thú bởi thiếu nhi đã đáp trúng câu hỏi là «hủi cua» khi sử dụng chiếc nón «kệp tóc» tại chỗ!

cũng đủ rồi, nhưng các chi nhánh mỗi nơi lại ép biểu một ít nên ban quản trại đã no bụng mà thức ăn vẫn còn.

Nhưng đặc biệt nhất là chi nhánh BH, họ dùng toàn đồ chay y hệt anh Đại diện trưởng. Quả là đáng khen vậy.

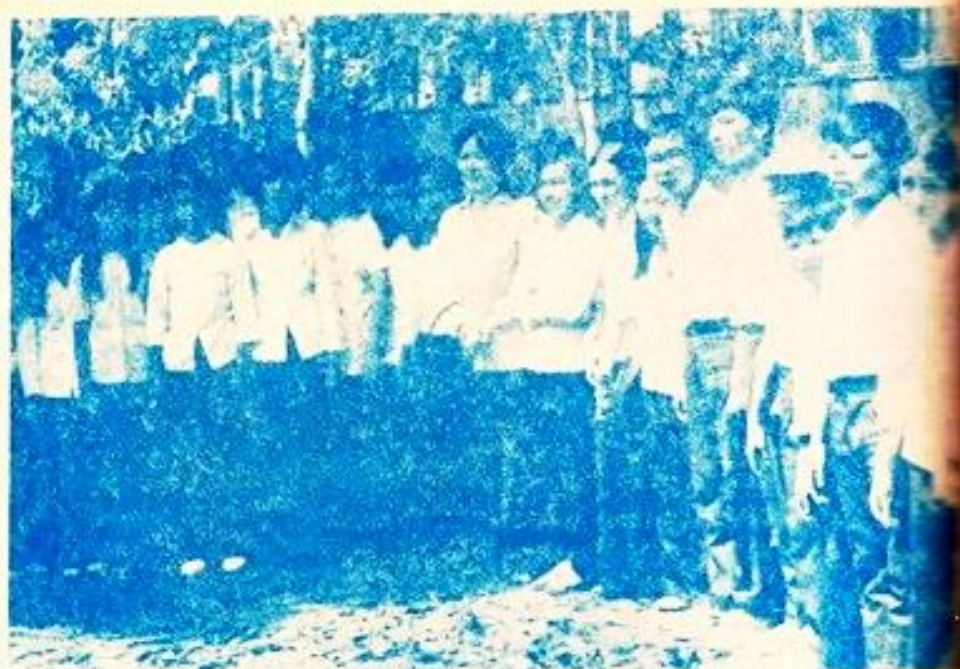
Dầu sao cũng xin khen riêng phe kẹp tóc các chi nhánh là đã lo đồ ăn thật gồ và chu đáo vậy.

HĂNG SAY TÌM TÒI

Đúng 2g30, mỗi chi nhánh cử ra 10 người để tham dự trò chơi lớn «tìm kho tàng» có dùng đến mật thư. Khi ban quản trại đã trốn biệt tích, các T-N liền hăng hái dịch mật thư và thoăn thoắt đi tìm «tổng tích» kho tàng.

Tất cả đều nhanh nhẹn và hăng say, toán này vừa tới 1 địa điểm thì toán kia đã thoăn thoắt ở phía sau. Cuộc tìm toi đầy hào hứng gay go, mồ hôi chảy đầm đìa, nhưng ánh mắt vẫn long lanh, môi vẫn cười rạng ngời, các T-N vẫn hăng hái trong một nhịp.

Ác thay! Được nửa chừng thì trời đổ mưa ào ào, thế là ai nấy đều chạy tán loạn như ong vỡ tổ. Ban

— Một góc Vườn Hồng ..

quản trại vừa chạy vừa thôi còi tập hợp liên hồi, nhờ vậy tất cả đều đến được nơi trú «an toàn» là Viện Bảo tàng.

Đội mưa ngớt hột, ban quản trại bèn ra hiệu lệnh cho các chi nhánh tiếp tục tìm kiếm. Lại thật xui, ai nấy vừa cất chân hăng hái thì mưa lại nặng hạt. Nhưng với tinh thần vui tươi, tất cả vẫn tiếp tục

trò chơi dưới cơn mưa tầm tã hứng thú càng dâng cao, rồi TNTU đã tìm ra kho tàng thật dễ dàng. Ban quản trại liền ra lệnh cho cả vào trú mưa, tất cả đều thở phào khoan khoái!

VUI TRONG TẠM BIỆT

Gần 4g chiều, thì cơn mưa còn lất phất. Tất cả đều rời khỏi trú ẩn ra tập hợp. Sau đó, ban quản trại lần lượt nói về nhận xét của mình về buổi trại hôm nay.

Nhìn chung thì buổi trại diễn ra thật vui và đã liên lạc được tinh thần ái tốt đẹp của Trung ương và các chi nhánh. Nó cũng gặp vài trở ngại đáng kể về thiên nhiên và đôi khuyết điểm về sinh hoạt.

Tinh thần kỷ luật, lòng hăng say sinh hoạt của tất cả TN rất cao, đồng đều khó có thể nhận ra chi nhánh nào hơn chi nhánh nào. Ban quản trại đều đồng ý với Ban Gia Định trội về sinh hoạt; Quan trọng nhất về tinh thần sinh hoạt, sự Hòa nhất về kỷ luật và TU thân ái, tháo vát, nhanh nhẹn. Lần lượt ban quản trại trao cho các chi nhánh những giải thưởng trên, sau đó tất cả cùng nhau ca vang bài tạm biệt.

— Hai nữ thí sinh đang trình diễn lợi điệu võ «Lên cao thiết cào» của Q.8 để cố đoạt giải.

ánh mắt long lanh, với nụ cười
rõ tim yêu

Buổi trại đã có kết quả tốt đẹp,
tươi hay chắc chắn sẽ không
giờ phai nhòa trong tâm trí.
Mong trong tương lai sẽ có
buổi sinh hoạt đoàn kết giữa
và các chi nhánh toàn quốc hơn
nữa. Đề tình thân ái trong gia
đình được bền chặt, để tất cả các
NVN đều siết chặt bàn tay thương

MAI HOẠT

— Nụ cười rạng rỡ. Ánh mắt vui tươi!..

CHUYỆN VUI NHỮNG CÂU TRẢ LỜI KHÔN NGOAN

ĐOAN TRANG
(phỏng tác và kể)

Ngày xưa có tên lính phục vụ
một đạo quân của triều đình
25 năm mà chưa lần nào gặp mặt
Nhân lúc giải ngũ về làng. Xóm
đến hỏi vóc dáng nhà vua ra
Y không biết trả lời thế nào.
là người ta chế riễu, nhục mạ

Anh chàng một ngày kia bèn tặc
quyết tìm đến cung điện, diện
nhà vua một phen.

Vua hỏi:

— Nhà ngươi đến đây tìm ta có
gi việc, hồ tên lính hiền lành

Y mới trả lời rằng:

— Muốn tâu thánh thượng, Hạ

thần vốn phục vụ dưới oai ngài suốt
25 năm mà chưa một lần được diện
phúc gặp mặt rồng, nên hôm nay
đánh liều đến đây đề cho thỏa... ơ,
hơ... kẻ hạ thần quả đặc tội!...

Nhà vua bèn vuốt râu cười bảo!

— Ha... ha...! Vậy ngươi cứ
bình tâm mà ngắm dung nhan của
trẫm đi! ha... ha... ha... ha...!

Chàng lính nghe thế thích quá,
liền giương mắt lên ngắm từ đôi hài
kim tuyến giắt vàng của vua đến bộ
long bào óng ánh kim cương quý
phái. Chao ôi! Nhà vua mới rực rỡ,
uy nghi làm sao!

Nhà vua chợt lên tiếng hỏi:

— Nhà ngươi thấy trẫm thế nào?

— Ô! Thừa oai hùng và cao
sang quá! Bệ hạ quả là đáng mình
quản trị vì trăm họ!

Nhà vua chợt im lặng, vuốt râu
lộ vẻ suy tư:

— Vậy thì, hỡi tên lính ngoan
ngoãn kia. Hãy bảo ta biết, giữa
mặt trời và quả đất có khoảng cách
hay không?

— Muốn tâu bệ hạ. Có chứ! Lúc
sấm sét, kẻ hạ thần nhìn thấy ánh
sáng trên trời cao mà tiếng động lại
nghe như ở dưới đất!

Nhà vua lại hỏi:

— Thế địa cầu có bề rộng không?

— Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần
nhìn thấy mặt trời mọc ở phương
Đông rồi lại lặn ở phương Tây. T hi
quả thực, Địa cầu rộng lớn biết

bao.

— Vậy theo ý ngươi, Địa cầu có
bề sâu hay không?

— Muốn tâu Bệ Hạ. Ông nội hạ
thần quy tiên đã chín mươi năm.
Người ta vùi áo quan của ông trong
nghĩa địa. Và từ đấy, ông không trở
về thăm con cháu nữa. Vậy chớ —
thưa Bệ Hạ — địa cầu chẳng sâu lắm
ư?

Nhà vua không hỏi nữa, nhưng
vỗ vào đùi đánh «bếp» một cái và
cười đắc ý:

— Tốt lắm! Tốt lắm! Bây giờ
ta có 30 con ngỗng khờ dại nếu
ngươi biết cách sửa lưng chúng thì
ngươi sẽ được ân thưởng.

Rồi đến gần chàng ta nhà vua ghé
miệng vào tai giọng vui thích —
«Ày! Cái chuyện này với ai thì khó.
Chứ với ngươi — tên lính của ta
thì không! Chỉ cần bứt giùm lông
ngỗng cho mỗi con là xong nhé?
Chúng gồm 30 con thôi!

Chàng lính tâu «Vâng» và theo
quân hầu nhà vua vào ngục thất, chờ
đợi.

Trong lúc ấy, nhà vua lại cho
lính rao gọi 30 thương gia giàu có
nhất nước và đặt câu hỏi như vua
đã làm với anh chàng khôn ngoan
kia.

Thế nhưng, tuy đã suy nghĩ rất
nhiều và rất lâu, không một thương
gia nào tìm ra câu giải đáp.

(xem tiếp trang 31)

ĐÔI BẠN

GIANG HỒ

PHAN-KHƯƠNG-THÁI

(tiếp và hết)

Tiếng

đàn các anh đơn lẻ nghe nhẽ buồn trong mưa cô miên. Tại tiếng đàn các anh trong một ban nhạc chỉ giữ phần phụ họa. Cũng như anh Bữa Cúi, nếu đập trống một mình sẽ nghe lỗ bịch và chất tại cách chi. Các nhạc sĩ của chúng ta nuôi thời tự do thanh vắng, thảnh thơi vẫn dạo đàn cho khỏi lụi nghề. Bởi những âm thanh phần chủ, chúng tổ cáo những chỗ ẩn núp dù rất kín đáo của các anh nhạc sĩ. De, Vẽ, Bọ Rầy... bị lòng bắt ráo riết. Trẻ học trò gặp nhau, khoe con ve mới lột, hay bóp bụng đã biết kêu vang. Những tiếng đàn bắt đầu đi gọi nhau, cấp cứu... Tất cả đều bị giam cầm, tự cứu lấy chưa xong. Mùa chơi Đẽ vẫn chưa dứt. Trẻ học trò «quay tót, quay râu mép, quay cổ»... dùng đủ mọi cách chọc Đẽ đánh nhau. Biết bao thảm cảnh tương tàn, có khi huynh đệ cắn nhau bằng thích. Anh Đẽ Mèn nhớ mãi không quên giây phút hải hùng mấy tháng trước đây. Anh không thể nào để mình lọt vào tay bọn trẻ học trò lần thứ hai. Đàn Kiến nghĩ việc ngang, kể từ lúc cô chim Khướu chế ngũ cốc, chế luôn thịt sống như sấu, bọ, ruồi, muỗi. Nghĩ là vừa, ban nhạc còn trình diễn nữa đâu mà hồng oó chút lương thực. Thôi không có mặt Ong, cô chim Khướu ông ọo nhìn đối. Cô tây chạy nhẽa cây đặng của anh Ve

Sầu mang đến. Gã Thạch Sùng hay biết cũng không tìm ra biện pháp thích nghi với tình thế mới. Vấn nạn thầy giáo, thầy giáo Tác Kê chịu và lác đầu. Chỉ tại mấy chàng nhạc sĩ lang thang tốt bụng đã tập cho cô chim Khướu một thói quen xấu. Chẳng lẽ bỏ mặc cô chim Khướu? «Làm ơn thì giúp cho trót» Anh Đẽ Mèn đơn độc bay sang tổ Ong nài nỉ, bọ Ong ráng nhìn chút mắt hắng bữa. Miễn có vị mặt cho cô chim Khướu ưa thích. Đói quá cô sẽ phải ăn gạo, lúa, mè... trở lại. Chuyện nhỏ nhoi mà nhọc lòng nài nỉ tới lui. Thương anh Đẽ Mèn quá đi!

Nắng chiều thoi thóp ngủ trên dải mây pha rắng đỏ như lửa thối cơm. Có lúc mây đùn tím tím vòng chân trời. Không nghe tiếng kèn xa vọng của anh Ve Sầu. Chắc là xảy ra một sự gì bất trắc. Anh Đẽ Mèn ngạc nhiên tột độ. Chiếc vòi hút của anh Ve Sầu kẹt cứng ở thân me. Anh Đẽ Mèn lay bạn, anh Ve Sầu lơ lơ mơ như hồi lột xác đẽ. Ngồi trường chột thấy còi lòng trống trải, dù đàn bé rộn rịp suốt ngày, vội nhảm tít mắt lại. Mấy chục cánh cửa là các con mắt ghen ngào khóc mướn, mở ra và chớp nhanh. Thích chẳng trường khi nhìn phượng vĩ mỗi rụng rơi? Ghét chẳng hàng cây trút lá diu hiu, phải chứng kiến phút biệt ly giữa đôi bạn giang hồ. Anh Ve Sầu chết đi ở vào tuổi nửa chừng xuân. Tính ra anh sống hơn sáu tuần lễ để ca ngợi ánh bình minh. Anh chỉ tiếc không tấu khúc được khi bóng đêm ngự trị. Bề nào anh cũng tốt số hơn nhiều bạn khác. Có nhiều chốn ở nước ngoài xa xăm, đồng loại anh phải chui rúc dưới lòng đất những mười bảy năm để tu luyện. Một trang nhật ký vừa được ghi thêm một cái chết thần binh. Mấy anh Vạc Sánh cùng anh Đẽ Mèn hòa tấu một bài ca đưa tiễn. Văng vẳng tiếng Ve non rụt rè phụ họa. Tiếng đàn bắt diệt, n uất kết điệp khúc lẻ thẽ. Hãy cứ nghe các

chàng Ve khác chưa đúng tuổi ta, rồi tưởng tượng hình bóng lat xanh xao của chàng nhạc sĩ Sầu ăn uống kham khổ. Tháng mua vui cho thiên hạ chỉ để giúp kẻ bị nạn trong lồng tre. Anh Ve Sầu Kim đã từ già cõi trước anh Ve Sầu mấy hôm? Giữ một ít cảm tình, nhưng anh Mèn không tha thiết mấy với bạn không trọn bước phiêu du mình. Các chàng Ve ray rứt tiếp thế hệ, đem âm thanh tổ đời mùa thi. Chính những nguồn hứng đó giúp văn gia, thi sĩ, nhạc sĩ... sáng tác trong khung cảnh tấu rộn ràng. Trời ơi bất, tiếng non chưa lờ luyện khiến anh Mèn đôi cảm tưởng buồn rầu. Trẻ học mới bắt đầu, mở «Lưu ngày xanh» cất đi. Học trò ơi! đâu dứa ngày tàn tạ kiếp Ve? Khó bọn trẻ mãi mê ép dây cánh phượng thắm một màu lưu luyện.

Chủ nhà nghỉ mát thỏa thuê chờ một xe trở về để lữ con nhập trường. Con nhà giàu có kỳ mùa hè đi du lịch miền biển, núi, miền quê... Căn nhà hân hoan đón sinh khí mới. Con mắt ngôi nhà mở toang ra xua đuổi về từ hơn hai tháng nay. Gã Mèn Tiêu gầy ốm chạy ra cọ vào chủ nhà. Cậu chủ nhỏ chẳng tâm ve vuốt. Cậu chạy lại lồng chim bắc ghế treo lên. Cô chim Khướu cũng ốm đói như gã mèo. Hết và Bọ Hung tiếp tế, cô nhặt những hạt tằm nằm trong kẹt.

Biết thân phận nên cô chẳng đòi hỏi gì hơn. Cậu bé búi tóc tội nghiệp cho cô chim bé bỏng nhà đều ngạc nhiên, vì cô chim Khướu sống dai quá, nhìn đói hai tháng vẫn hót được. Cô chim Khướu hát liu lo, giọng trách phần trần. Cậu chủ nhỏ thông minh nhưng không hiểu thấu, chỉ thấy sóc thật kỳ lưỡng đề bù đắp lúc bỏ quên cô chim Khướu. Cô chim Khướu đáng thương! Cô lồng với đầy đủ giả tạo mà chủ

đến. Cô không thiết tha việc thảo cũ, sỗ lồng. Cô đã quen sống đơn độc, đem chút giọng ra ninh nhừ chủ nhân. Lũ Sẻ kháo nhau:

— Đồ ngốc! Khi cửa lồng mở là chẳng chịu tung cánh bay ra ngoài trời rộng bao la.

— Kệ, cô ấy bị giam lỏng thì mấy mới có chỗ nhất định để đến học hát chó.

Anh Đế Mèn đầu óc bất an, anh lui lui những chốn xưa cũ, nhớ mãi chẳng biết về đâu ngày mai. Con đường lý tưởng anh theo đuổi, nay đứt hẳn. Anh lại mất người thân thiết nhất. Anh cũng bắt gặp thay đổi trong căn nhà vắng. Từ giác anh mò mẫm theo trí nhớ để biết. Chốn hang nhà anh có ngập đầy tầng. Hang đá Đức Mẹ xanh rêu, vài chú Ốc Sên hoạt động vội vã sắp xếp hơi mùa sau. Trong bếp tiếng Đế ngọt ngọt, ri rích. Ất ất loại anh mắc số phận hẩm hiu. Thấy giáo tích thu các hộp đế, để sự yên lặng cho lớp. Mấy chú chim lại được phóng sinh. Vài chú đập mạnh cánh trốn lên cây cao, không kịp để anh Đế Mèn hỏi thăm. Lũ phượng nấn ná vài hoa cuối mùa, nhường chỗ cho đám lá xanh mới. Lác đác hoa điệp vàng mới nở, và mấy trái bông gòn ngoài sân đang đứt cuống. Gió lên thổi bông trắng xóa tung bay. Mấy cái ao cạn nước và ngập rác lá khô. Ăn nấp vài con Còng đỏ bẫm hơn sắc phượng. Lũ Nòng Nọc bơ vơ tìm cha mẹ. Lũ mẹ chúng đã bị bắt hay chạy trốn phương trời nào. Lũ con đang trốn chẳng gặp nhau. Muốn chúng không tụ họp lẫn quan tâm nào nữa. Anh Đế Mèn buồn nhìn Bướm, Chuồn... trong gió. Là những cánh diều no căng kỷ niệm, đưa anh về một thuở lành lành. Mãi mãi đi theo đôi bước. Ngày có nắng lưu tâm, đêm có sao đóm chập chờn. Trăng, sao, sao cổ... những giang hồ bạn thiết ở đâu! Tàn mùa mấy chốc, vài cơn mưa sầm sập, để rồi sắp nghỉ ngơi.

Nhưng niên học chỉ mới bắt đầu. Trường, lớp... hàng cây, không còn cô đơn. Đã có nhạc nhạ buồn, giọng cừu chương, giọng trả bài, hát hò, la hét... của bọn học trò... Tình vật chỉ thiếu thốn những ngày lễ và ngày chủ nhật. Lúc âm thầm, khi sống động vô chừng, tình vật đều chấp nhận. Có ai biết trên ngã rẽ phiêu lưu, đôi bạn Đế, Ve đã nào nuốt chia tay lúc mơ ước chưa

(tiếp theo trang 29)

— Hãy nghe đây. Ta cho các người một dịp may ngày mai, chỉ cần một kẻ trong số các người nếu giải đáp được những câu này ta sẽ ân xá tuốt cả. Ngược lại các người chỉ toàn một lũ ngu dốt thì ta sẽ có cách trừng phạt. Nói rồi nhà vua cho tổng giám cả bọn vào ngục thất. Ở đây anh chàng linh khôn ngoan đã tới lần la hỏi:

— Chang hay các vị làm sao đến nóng nôi này? Tôi có thể giúp ích được gì không?

Một thương gia ra vẻ buồn rầu, phân bua:

— Ô! Nhà vua đã hỏi chúng tôi những điều kỳ quái hết sức! Nào là mặt trời và địa cầu có bề rộng, bề sâu và có khoảng cách hay không. Chao ôi! Khốn thay! Chúng tôi vốn giản dị, không thấu ý thiên tử, nên...! (ông ta chắc lưỡi)

Đến đây, chàng linh mới ung dung đề nghị:

— Nếu mỗi vị biểu tôi 1.000 đồng rúp (chỉ một ngàn thôi!) tôi giúp các vị cách trả lời những câu hỏi «tâm thường» kia!

thành. Cũng chỉ vì cô chim Khướu cam chịu đời giam hãm nên chúng ta không bao giờ có dịp nghe cô hát giữa ban nhạc rừng danh. Ngày xanh vẫn lặng lẽ trôi. Thôi đừng truy dấu vết anh Đế Mèn cũng suốt đời trôi nổi. Mây trắng bênh bồng hướng anh Đế Mèn về đồng ruộng mệnh mông.

PHAN KHƯƠNG THÁI

Cả 30 thương gia cùng ò lên:

— Trời ơi! Thế thì còn gì bằng nữa. Chúng tôi không tiếc tiền, nhưng câu trả lời phải thật đáng giá đấy.

Đến hôm sau, trước bề rồng, 30 thương gia đồng trả lời theo như câu trả lời mà chàng linh khôn ngoan đã mách cho. Nhà vua liền hạ lệnh phóng thích tất cả rồi cho gọi chàng linh vào nói:

— Kia! Tên linh đáng yêu của ta! Người đã biết cách nhử lòng ngỗng rồi đấy chứ

— Ô, thưa bề hạ. Kẻ hạ thần còn biết cả cách nhử lòng bằng vàng nữa cơ đấy

— Đây, 1.000 đồng rúp — Nhà vua nói — Cầm lấy và về quê làm ăn. Thật là thần thánh phù hộ cho người.

Thế là chàng linh tìm về quê cũ. Hãnh diện với gia tài kếch sà của mình gồm 31.000 đồng rúp. Và nhờ biết kinh doanh. Chàng ta sống một cuộc đời đầy đủ.

(Theo «Les sages réponses» trong tập «Contes populaires Russes»)

Nguyễn thị Đoàn Trang

ÁNH SÁNG ĐẸP

— Đừng nói vấn đề này khó. Nếu không khó thì đã không thành vấn đề

THỐNG CHẾ FOCH

— Thì giờ người ta dùng để bàn phiếm đủ cho người ta đọc mỗi ngày được một cuốn sách.

FRAGNET

(tiếp theo) Không có dấu hiệu

bạo hành nào, không có dấu chân người, ông không bị móc túi và người ta cũng không thấy có kẻ lạ mặt đi dạo quanh vùng. Nhưng chắc chắn cần nói, ông cũng hiểu rằng tôi không tìm thấy sự yên ổn, và tôi vẫn tin chắc rằng ông là nạn nhân của một vụ mưu sát.

Cha tôi mất tháng giêng năm 1883. Hai năm và tám tháng đã trôi qua. Tôi ở Hồ Sam yên lành, và bắt đầu mong chuyện xai xẻo đó không còn xảy đến cho gia đình tôi nữa, và nó đã chấm dứt, cùng lúc với sự chết chóc thảm thương của những người trong thế hệ trước. Nhưng hồi ấy, tôi đã tin tưởng vội quá. Sáng qua chuyện đã xảy ra cho cha tôi, lại đến với tôi.

Người thanh niên rút trong túi áo khoác ra một bao thư nhàu nát, và đồ trong ấy ra năm hột cam đã khô. Anh ta tiếp :

— Đây là cái bao thư, dấu in trên con niêm là ở Luân Đôn. Ở trong cũng có 3 chữ K.K.K và những chữ : «Đặt các giấy tờ trên cái đồng hồ mặt trời» như những chữ cha tôi đã nhận được.

Sĩ Lâm hỏi :

— Thế anh đã làm gì rồi ?

— Chưa làm gì cả.

— Chưa làm gì ?

Anh ta dấu mặt vào và đôi tay, thăm thẳm :

— Đờ trút cạn hết nỗi lòng cho ông nghe, tôi cảm thấy tuyệt vọng rồi ! Y hệt như những con thú đã bị một con rắn thôi miên, tôi có cảm giác như rơi vào trong vùng quyền lực của một hung thần mà tôi không thể nào chống cự nổi và để phòng cách nào thì tôi cũng sẽ bị hại.

Sĩ Lâm kêu lên :

— Đau có được ! Phải hành động chứ, anh bạn, nếu không thì nguy mất. Phải giữ vững nghị lực để tự cứu lấy mình. Đây không phải là lúc để mơ tuyệt vọng đâu.

— Tôi đã nói với cảnh sát.

— Vậy ư ?

— Họ mỉm cười khi nghe tôi kể chuyện. Tôi chắc chắn rằng ông thanh

TRUYỆN TRÌNH THĂM

DẤU TỬ THẦN

Nguyên tác : CONAN DOYLE

Phiên bản của : THU AN

tra đã nghĩ là những bức thư đó chỉ là trò đùa, còn bác tôi và cha tôi đã chết vì tai nạn ! Chính các quan tòa đã nói thế mà. Những lời báo trước ấy không có liên hệ gì cả.

Sĩ Lâm giờ tay lên trời, la lớn :

— Thật là đồ ngu ! Thật không thể tưởng tượng được.

— Thế nhưng họ cũng đề một người cảnh sát ở lại nhà tôi.

— Hẳn có đi với anh đến đây rồi nay không ?

— Không, hẳn được lệnh ở lại nhà.

Sĩ Lâm lại giờ tay lên trời. Anh ta hỏi :

— Tại sao anh tới kiểm tôi ? Và nhất là tại sao không tới ngay ?

— Tại tôi không biết. Chỉ mới hôm nay khi kể cho Hội trưởng Phan Danh nghe về chuyện buồn của tôi thì ông ta mới khuyên tôi tới kiểm ông mà thôi.

— Anh đã nhận được lá thư từ hai ngày, đáng lẽ ta phải hành động rồi mới phải. Anh có một vật gì hay một chi tiết nào có thể giúp cho chúng ta chăng ?

Giang Au nói :

— Tôi chỉ có một cái này.

Anh ta tìm kiếm trong túi áo choàng và đặt lên bàn một mảnh giấy xanh nhạt đã phai màu.

— Bữa hôm mà bác tôi đốt hết

giấy tờ thì tôi nhận thấy những thừa còn sót lại không c'áy hết có màu này ; và tôi lượng được tờ giấy này trên sàn phòng của bác tôi. Nghi chắc đó phải là một trong tờ giấy đã bay ra ngoài, nên không đốt. Nhưng ngoài những điều này đến hột cam, tôi không thấy nó có giúp chúng ta bằng cách nào được. Nghi chắc đó là một trang trong lịch nào đó. Chữ thì đúng là chữ của bác tôi.

Sĩ Lâm xoay hướng ngoảnh lại chúng tôi cái nhìn tờ giấy : Một tờ bị rách chừng tờ nó bị xé ra từ cuốn sổ : Trên cũng có chữ « Tháng 1869 », và ở dưới là những hàng bị ăn này.

« 4 — Huýt Sông đã tới làm như trước.

« 7 — Đã gửi hột cam tới Mác Cô-lê, Pa-ra mo, và Xuyê Sanh-Ô-guyét-Tin.

« 9 — Mác cô Lê đã hiểu.

« 12 — đã. viêng Pa-ra Trôi chày.

Sĩ Lâm vừa xếp tờ giấy lại cho ông khách, vừa nói :

— Cám ơn ! Và bây giờ anh còn lý do vào đề mất thời giờ thảnh thơi. Ngay cả thì giờ để bàn cãi về điều mà anh đã kể cho tôi nghe. Giờ phải về nhà anh, ngay lập tức hành động.

— Tôi phải làm gì ?

— Chỉ có thể làm được một việc. Và anh phải làm ngay : Anh đặt tờ giấy này vào trong cái rương mà anh đã tả cho chúng tôi. Ở trong cũng đặt trong đó một bức thư mà anh đốt cháy hết, và chỉ còn lại một tờ. này. Dùng những cái này cho họ phải tin anh. Sau đó anh ngay chiếc rương đó trên cái đồng hồ mặt trời như họ đã ra lệnh cho anh hiểu chứ ?

— Vâng.

— Trong lúc này thì đừng nghĩ đến việc báo thù hay việc gì cả. Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể họ một cách đường hoàng, nhưng còn phải mất thì giờ giằng co khi bấy giờ họ đã giăng sẵn.

(còn tiếp)

HỘP THƯ

(tiếp theo)

Em Há thanh Lương, Vĩnh Bình :

Cho chị kính lời cảm ơn ba em nhé.

Em T.K.L, Saigon : Em hỏi nhiều mà

chị trả lời ít. đừng buồn em nhé. Chị

em kết lại trên 1.000 thư. Em nên học

ở C. Lên Đại Học sẽ theo Chính trị

sinh doanh. Cục chỉ có đình bản ở tiệm

chén bát trong chợ Saigon nghe em.

Em Xuân Nhã, Saigon : Đủ điểm

trung bình thì cứ lên lớp rồi cố gắng

học chăm chỉ hơn nữa, chứ học lại lớp

đó làm chi vô ích, vừa buồn lòng ba

mà mất một năm có khi lỡ cả sự

học em ạ.

Em Trang, Ninh Hòa : Môn sinh ngữ

mà học hăm thụ thì không bổ ích mấy.

Chỉ hơn tự học một chút xíu thôi.

Em sinh ngữ rất cần học giọng đọc.

Em định bạn việc như thế, em đứng

đi sinh hoạt, phiên phức, mà ba

mà buồn. Các cụ xưa có nói «Tu đầu

thông tu nhà. Thờ cha kính mẹ mới

thành tu». Hãy làm vui lòng mọi

người trong nhà là tốt nhất em ạ.

Em Duy Vũ, Nha Trang : Chị rất

không được gặp em và Việt. Kỳ

vào Saigon nhớ lại chơi nữa. em

em.

Em Tân phương Nam, Phan Thiết :

Em đó không phải là hình chị, em ạ.

Em em tính làm thầy bói hả. Chị Mai

em gửi lời cảm ơn đó em.

Em Tuyết Nhung, Saigon : Lần sau

chị thấy các bạn sinh hoạt ngoài trời,

em cứ tham gia nhé. Chị không thể

đi thư riêng nghe em.

Em Bảo Tú, Gia Định : Mơ mộng ít

em là điểm cho cuộc đời thêm tươi.

Em em mơ mộng nhiều quá thì

đó thời giờ vô ích, vào đời sẽ thất

vô. Muốn chữa, em phải viết thời

giờ biểu định thời gian cho công

việc và cương quyết theo đúng em ạ.

Em Hoài Linh Vũ, Hòa Lạc : Em đổi

học thể là chỉ tình rồi. Bạn không

em thì thôi, đừng thối mồm nữa.

Em đó đúng dấu hỏi em ạ.

Em Việt Quốc Hùng, Ba Xuyên :

Em vẽ các thiếu nữ với nét mặt

khuyết như vậy mà em thối mồm

quá là em cố chấp. Không phải

em vẽ các em nhỏ xíu nó đùa là đã

thành từ báo lành mạnh. Đó chỉ

là thói quen mà thôi. Nội dung mới là

chính. Bìa cần phải đẹp và được

em người ưa thích. Tuy nhiên, vẫn

phải giữ tình thần của Thiếu Nhi đó

em.

Em Phạm Đức Dục, Hồ Nai : Em coi

địa chỉ chỉ nhánh ở trang bìa trước

em nhé.

Em Lê Quang Đán, Saigon : Hình ấy

là em chú Vi Vi đó mà.

Em Nguyễn Lê Nguyễn, Huế : Em

trúng câu đố đăng trong 82. tên em có

in trên 84 và em đã được tòa soạn

gửi tặng 85. Nay em lại đòi số 83 và

trách tòa soạn không gửi 83. Khi phát

hành số 83 thì chưa có kết quả đố vui

của 82, như vậy chính em lúc đó

cũng chưa thể biết rằng em có trúng

hay không, vì ngộ lẫn bài giải của em

gửi về trễ hơn các bạn khác thì sao.

Tuy nhiên để em vui lòng, chị đã gửi

tặng thêm em số 83 rồi đó nghe em.

Em Văn Vũ : Được em ạ.

Em H.N.T : Nếu em quý mến bạn đến

thế thì hãy gửi thư làm hòa với bạn.

Còn nếu em không muốn gửi thư tức

là còn đề tự ái quá cao tức là em

chưa thật lòng thương bạn, đừng thối

mồm nữa em à.

Em Nguyễn trưởng Anh, Nha

Trang : Chị rất cảm thông với em.

Thôi đừng buồn. Nhiều khi có thiện

cứ nhưng hoàn cảnh không cho phép

thì cũng phải chịu. Từ Thứ đời Tam

Quốc muốn thờ Lưu Bị, mà vì Tào

Tháo bắt mất mẹ nên phải đầu hàng

Tào Tháo. Ước mong tương lai em

được tươi sáng, xứng đáng với ý chí

luôn luôn hướng thượng của em. Hãy

cố gắng sáng tác. Em có nhiều triển

vọng lắm em ạ.

Em Mây ngân Bay, Thủ Đức : Làm

hòa với bạn đi. Chị có một người em

qua đời sớm. Khi em chị mất, chị

đang giận em chị Mười mấy năm nay

chị ân hận cho cái cơn giận ngu xuẩn

ấy xiết bao. Hãy nghe lời chị em nhé.

Em Ái Việt, Saigon : Gửi theo bao

thư có ghi địa chỉ, tòa soạn sẽ bỏ thẻ

vào đó, hoàn về cho em. Những câu

khắc chị đã ghi trong các lời nhắn

chuộc rồi đó em.

Em Trịnh Việt Thảo, Saigon : Chủ nhật

nhớ qua hộp, mong em làm đó em à.

Em Tuyết Nga, Saigon : Áp dụng

thời khóa biểu ở nhà thì cũng đại

cương thôi. Nếu còn thiếu mấy phút

mới làm xong bài toán thì cứ làm

tiếp, đừng vì đã hết giờ mà bỏ dở

để qua học bài. Phải biết thích nghi

với hoàn cảnh, chứ theo nguyên tắc

quá thì cuộc đời sẽ mệt mỏi lắm em ạ.

Em Tuyết Hoa, Vĩnh Long : Tuổi em

còn cao thêm nữa. Nhưng em cũng

phải tập với, hoặc bơi lội thì sẽ có

ích lắm, em ạ.

Em Thanh Hương, Saigon : Bác Việt

Mô đang lo thủ tục hành chính. Trong

khi chờ đợi, chúng ta hãy tạm sinh

hoạt như hiện nay vậy, nghe em.

Em Nguyễn Văn Sơn, Hóc Môn : Tại

thư nhiều nên chị chưa kịp trả lời

em. Sao đã nóng nảy chụp mũ cho chị

như vậy. Em khỏi ghi học lực vẫn hợp

lệ, không hề gì. Nếu bỏ rơi người

không còn đi học thì sao cụ Đồ ngọc

Hồ lại có thể, em làm rồi đó nghe em.

Em Nguyễn : Em nên đi ngủ sớm và

đậy sớm. Khi ngủ lấy gối úp vào đầu

sẽ bớt nghe tiếng động ồn ào. Phải

tháo vát khi gặp hoàn cảnh khó khăn.

Anh hùng tạo thời thế em ạ.

Em Trí Trí, Chợ Lớn : Hai người bạn

đó hay gây nhau mà em làm hòa

không nổi thì thôi. Đừng thối mồm

mất thì giờ của chính em, để lo học

là hơn em nhé.

Em Văn Văn, Hồ Nai : Em bảo bạn

đôi đưa 2 bộ bị xé đó cho coi. Chị nghĩ

em kia nói dối quá em ạ.

Các em : Trang Mỹ Lệ, Tây Hồ —

Thanh Hương — Lê Minh Đức, Định

Trang — Kim Thủy, An Xuyên — Phạm

Nguyễn Việt, Saigon — Bích Thủy, Gia

Định — Trần Quang Thuận, Gia Định —

Thu Ba, Saigon — Mây Thiên Kim,

Hương Lộ — Chim họa Mi, Thủ Đức.

Chị đã nhận được thư. Hãy cười

và nổi vồng tay lớn với các bạn trong

khu Đại Đoàn kết này các em nhé.

Thương mến tất cả các em

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH

✽

BÀI NHẬN ĐƯỢC CỦA CÁC EM (tt)

Hoài Nhật Thi, Thái Khanh, Minh

đăng Hải, Hạ Linh, Trị Chính, Đặng

sử Nghĩa, Bảo Hương, Bửu Thuyền,

Trần Hữu Lập, Li Lắc, Lê Thị Thu Ba,

Cổ Đại, Thúy Quỳnh, Mai Hương,

Dương Minh Thuận, Việt Linh, Nguyễn

văn Hiền, Trang Mỹ Lệ, Giang Tú Nam,

Hoài Nhật Vũ, Lê Thủy Hạ Mơ, Mây

Vàng, Lương Văn Hòa, Hoàng Vũ, Ly

Vũ, Mai Hương, Nguyễn Ngọc Thương,

Nguyễn Thị Ngọc Tỷ, Thu Lan, Kim

Kim Kim, Diễm Châu, Nại vàng Bám

Bi, Nguyễn Phước Nghiêm Thuận,

Nguyễn Thị Thu, Tô Đức Mặc Vy, Hát

anh Ka, Thanh Hoài Sơn, Tân phương

Nam, Anh Tuấn, Nguyễn Gia Hòa, Xuân

Lộc, Võ Ngọc Diệp, Trương Minh Nhật

Lê Hương Việt, Ngô Thụy Linh Lan,

Mây Hạ, Phạm Văn Dũng, Thương

thùy Hương, Trần Văn Thanh, Trương

Tâm, Nguyễn Thụy Phát Thơ, Thúy

Quỳnh, Nguyễn Thanh Thoại, Sóng

trùng Sương, Minh Đăng Hải, Nhiên

Hết, Hoài Nghiêm, Khánh Văn Ngọc

Linh, Võ Thị Như Mai, Trọng Tử, Linh

Lan, Mặc Nhật, Hoàng Yến, Khởi Khoa,

Liên Ân, Tạ Chí Thân, Thiên Thu, Viễn

Du, Nguyễn Thị Hồng, Uyên Thụy Vũ,

Nguyễn Hữu Đạt, Hoài Thương.

(Còn tiếp)

NGHỆ THUẬT CẮM HOA

Hoa Sen

Kiểu cắm hoa trên đây biểu hiệu sự bỏ túc lẫn nhau bằng một bình tượng trưng chiều cao vút lên và một bình tượng trưng chiều rộng với một loại lá thật mỏng manh là lá măng và một loại hoa dày dặn cứng cỏi là hoa sen.

Các bạn có thể dùng một cái chai (loại chai đựng thuốc gội đầu) và một cái đĩa đá, sơn màu tương tự hình trên, rồi cắm hoa theo mẫu. Kiểu cắm này nên cắt cuống hoa thật ngắn rồi làm như thả nổi hoa trong đĩa. Lá măng rũ xuống che bớt cuống hoa đi.

Bạn nhớ uốn sao cho cành lá măng thật mềm mại để có thể rũ xuống như hình trên mới đẹp. Lá măng đừng nhúng nước. Chỉ cắt dưới gốc hết chỗ trắng rồi cắm vào lọ là nó sẽ hút nước lên trông thật xanh tươi.

BỘI KHANH